

Butlletí del Consell General

Núm. 1/2008 *VOLUM 2*

Casa de la Vall, 3 de gener del 2008

SUMARI

Conveni (IV) de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949

Preàmbul

Els plenipotenciaris sotasignats dels Governos representats en la Conferència diplomàtica que va tenir lloc a Ginebra del 21 d'abril al 12 d'agost de 1949, a fi d'establir un Conveni per a la protecció de les persones civils en temps de guerra, han acordat el següent:

Títol I. Disposicions generals

Article 1

Les altes parts contractants es comprometen a respectar i a fer respectar aquest Conveni en totes les circumstàncies.

Article 2

A més de les disposicions que han d'entrar en vigor en temps de pau, aquest Conveni s'aplica a tots els casos de guerra declarada o de qualsevol altre conflicte armat que pugui sorgir entre dues o diverses altes parts contractants, fins i tot si una d'aquestes parts no reconeix l'estat de guerra.

El Conveni també s'aplica a tots els casos d'ocupació parcial o total del territori d'una alta part contractant, fins i tot si aquesta ocupació no troba resistència militar.

Si una de les potències en conflicte no és part en aquest Conveni, les potències que en són part romanen no obstant això vinculades pel Conveni en les seves relacions mútues. A més, estan vinculades pel Conveni respecte de la dita potència, si aquesta última n'accepta i n'aplica les disposicions.

Article 3

En cas de conflicte armat que no presenti caràcter internacional i que tingui lloc en el territori d'una de les altes parts contractants, cadascuna de les parts en el conflicte està obligada a aplicar, com a mínim, les disposicions següents:

1. Les persones que no participen directament en les hostilitats, incloent-hi els membres de les forces armades que han depositat les armes i les persones que han estat deixades fora de combat per malaltia, ferides, detenció o per qualsevol altra causa, han de ser tractades, en totes les circumstàncies, amb humanitat, sense cap discriminació per motius de raça, color, religió o creença, sexe, naixement o fortuna, o qualsevol altre criteri similar.

Amb aquesta finalitat són i romanen prohibits en qualsevol moment i en qualsevol lloc, respecte de les persones esmentades més amunt:

- a) Els atemptats contra la vida i la integritat física, en particular l'homicidi en totes les seves formes, les mutilacions, els tractes cruels, tortures i suplicis.
- b) Les preses d'hostatges.
- c) Els atemptats contra la dignitat de les persones, en particular els tractaments humiliants i degradants.
- d) Les condemnes pronunciades i les execucions efectuades sense judici previ davant un tribunal degudament constituït, proveït de totes les garanties judicials reconegudes com a indispensables pels pobles civilitzats.

2. Els ferits i malalts han de ser recollits i atesos.

Un organisme humanitari imparcial, com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, pot oferir els seus serveis a les parts en conflicte.

Per altra banda, les parts en conflicte s'han d'esforçar perquè entrin en vigor, mitjançant acords especials, totes o part de les altres disposicions d'aquest Conveni.

L'aplicació de les disposicions anteriors no té cap efecte sobre l'estatus jurídic de les parts en conflicte.

Article 4

Les persones protegides pel Conveni són aquelles que, en qualsevol moment i d'alguna manera, en cas de conflicte o d'ocupació, es troben en mans d'una part en conflicte o d'una potència ocupant de la qual no són nacionals.

Els nacionals d'un estat que no està vinculat pel Conveni no estan protegits per ell. Els nacionals d'un estat neutral que es troben en el territori d'un estat bel·ligerant, i els nacionals d'un estat cobel·ligerant, no estan considerats com a persones protegides si l'estat del qual són nacionals té una representació diplomàtica normal en l'estat en poder del qual es troben.

No obstant això, les disposicions del títol II tenen un àmbit d'aplicació més ampli, tal com ho defineix l'article 13.

Les persones protegides pel Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949, o pel Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufragats de les forces armades a la mar del 12 d'agost de 1949, o pel Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949, no es consideren persones protegides en el sentit d'aquest Conveni.

Article 5

Si en el territori d'una part en conflicte, aquesta part té motius seriosos per considerar que una persona protegida per aquest Conveni és sospitosa d'haver participat en alguna activitat perjudicial per a la seguretat de l'estat o si queda establerta la seva participació en aquesta activitat, aquesta persona no pot invocar els drets i privilegis conferits en virtut d'aquest Conveni que, si s'exercissin en benefici seu, seria perjudicial per a la seguretat d'aquest estat.

Si en un territori ocupat s'arresta una persona protegida acusada d'espitar o sabotejar, o perquè es tinguin motius per considerar-la sospitosa d'una activitat perjudicial per a la seguretat de la potència ocupant, en els casos en què la seguretat militar absoluta ho requereixi, aquesta persona pot ser privada dels drets de comunicació previstos per aquest Conveni.

En cada cas, aquestes persones, no obstant això, han de ser tractades amb humanitat i, en cas de judici, no han de ser privades del seu dret a un judici just i legal tal com preveu aquest Conveni. També se'ls ha de concedir tots els drets i privilegis d'una persona protegida segons aquest Conveni al més aviat possible d'acord amb la seguretat de l'estat o de la potència ocupant, segons el cas.

Article 6

Aquest Conveni s'aplica des de l'inici de qualsevol conflicte o ocupació esmentats en l'article 2.

En el territori de les parts en el conflicte, l'aplicació d'aquest Conveni cessa amb l'acabament general de les operacions militars.

En territori ocupat, l'aplicació d'aquest Conveni cessa un any després de l'acabament general de les operacions militars; no obstant això, la potència ocupant està vinculada per la durada de l'ocupació, encara que aquesta potència exerceix les funcions de Govern en aquest territori, per les disposicions dels articles següents d'aquest Conveni: 1 al 12, 27, 29 al 34, 47, 49, 51, 52, 53, 59, 61 al 77 i el 143.

Les persones protegides l'alliberament, la repatriació o el reassentament de les quals pugui tenir lloc després d'aquests terminis, se'n continuen beneficiant en els intervals d'aquest Conveni.

Article 7

A més dels acords expressament previstos pels articles 11, 14, 15, 17, 36, 108, 109, 132, 133 i 149, les altes parts contractants poden concloure altres acords especials per a tots els assumptes que considerin oportú reglamentar particularment. Cap acord especial no pot perjudicar la situació de les persones protegides, tal com es regula en el Conveni,

ni restringir els drets que aquest Conveni els confereix.

Les persones protegides continuen beneficiant-se d'aquests acords mentre el Conveni els sigui aplicable, llevat que s'inclouin disposicions expressives del contrari en els acords abans esmentats o posteriors, o quan una o altra part en conflicte hagi adoptat mesures més favorables respecte d'elles.

Article 8

Les persones protegides no poden en cap circumstància renunciar parcialment o totalment als drets que els garanteix aquest Conveni i, si escau, els acords especials esmentats en l'article anterior.

Article 9

Aquest Conveni s'aplica amb la cooperació i sota el control de les potències protectores encarregades de salvaguardar els interessos de les parts en el conflicte. Amb aquesta finalitat, les potències protectores poden nomenar, a part del seu personal diplomàtic o consular, delegats entre els seus propis nacionals o entre els nacionals d'altres potències neutrals. Aquests delegats estan subjectes a l'aprovació de la potència en la qual han d'exercir les seves funcions.

Les parts en conflicte han de facilitar, tant com sigui possible, la tasca dels representants o els delegats de les potències protectores.

Els representants o els delegats de les potències protectores no poden ultrapassar en cap cas els límits de la seva missió, tal com es desprèn d'aquest Conveni.

En particular, han de tenir en compte les necessitats imperatives de seguretat de l'estat en el qual exerceixen les seves funcions.

Article 10

Les disposicions d'aquest Conveni no constitueixen cap obstacle a les activitats humanitàries que el Comitè Internacional de la Creu Roja, així com qualsevol altre organisme humanitari imparcial, pugui dur a terme, amb el consentiment de les parts en conflicte interessades, per protegir i socórrer les persones civils.

Article 11

Les altes parts contractants poden, en qualsevol moment, acordar confiar a un organisme que ofereixi totes les garanties d'imparcialitat i eficàcia els deures reservats a les potències protectores en virtut del Conveni.

Si les persones protegides pel Conveni no es beneficien o deixen de beneficiar-se,

independentment del motiu, de les activitats d'una potència protectora o d'un organisme designat d'acord amb el paràgraf anterior, la potència detentora ha de demanar a un estat neutral, o a un organisme d'aquest tipus, que assumeixi les funcions atribuïdes en virtut d'aquest Conveni a les potències protectores designades per les parts en conflicte.

Si no es pot garantir la protecció d'aquesta manera, la potència detentora ha de demanar a un organisme humanitari, com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, que assumeixi les funcions humanitàries atribuïdes pel present Conveni a les potències protectores o acceptar, d'acord amb les disposicions d'aquest article, els oferiments dels serveis d'un organisme humanitari.

Tota potència neutral o tot organisme que hagi estat convidat per la potència concernida o que s'ofereixi per als fins més amunt mencionats, dins l'àmbit de la seva activitat, ha de ser conscient de la seva responsabilitat envers la part en conflicte de què depenen les persones protegides per aquest Conveni, i ha de proporcionar les garanties suficients que demostrin que està en posició d'assumir les funcions en qüestió i de dur-les a terme amb imparcialitat.

Les disposicions anteriors no es poden derogar mitjançant acords especials entre les potències una de les quals tingui limitada, encara que sigui temporalment, la llibertat de negociar amb l'altra potència o els seus aliats, amb motiu d'esdeveniments militars, més particularment quan tot o una part substancial del territori d'aquesta potència està ocupat.

Sempre que, en aquest Conveni, es fa menció d'una potència protectora, aquesta menció també designa els organismes que la substitueixin en el sentit d'aquest article.

Les disposicions d'aquest article s'estenen i s'adapten als casos de nacionals d'un estat neutral que estiguin en territori ocupat o en el territori d'un estat bel·ligerant en el qual l'estat del qual són nacionals no disposa de representació diplomàtica normal.

Article 12

En els casos en què ho considerin útil per a l'interès de les persones protegides, en particular en els casos de desacord entre les parts en conflicte respecte de l'aplicació o la interpretació de les disposicions d'aquest Conveni, les potències protectores han de prestar els seus bons oficis amb vista a resoldre el desacord.

Amb aquesta finalitat, cadascuna de les potències protectores pot proposar, ja sigui a instància de part o per iniciativa pròpia, a les parts en conflicte una reunió dels seus representants, i en particular de les autoritats encarregades de les persones protegides, si

és possible en territori neutral convenientment escollit. Les parts en conflicte estan obligades a cursar les propostes que se'ls facin en aquest sentit. Les potències protectores poden sotmetre, si és necessari, a l'aprovació de les parts en conflicte, que es convidi a participar en aquesta reunió una personalitat que pertanyi a una potència neutral o que sigui delegada pel Comitè Internacional de la Creu Roja.

Títol II. Protecció general de la població contra certs efectes de la guerra

Article 13

Les disposicions del títol II cobreixen la totalitat de la població dels països en conflicte, sense cap discriminació basada, en particular, en la raça, la nacionalitat, la religió o l'opinió política, i tenen com a objectiu alleugerir els patiments causats per la guerra.

Article 14

En temps de pau, les altes parts contractants i, després de l'inici de les hostilitats, les parts en conflicte, poden crear en territori propi i, si es presenta la necessitat, en territoris ocupats, zones i localitats sanitàries i de seguretat organitzades de tal manera que es posin a cobert dels efectes de la guerra, els ferits, els malalts, els impedits, les persones grans, els infants menors de quinze anys, les dones embarassades i les mares d'infants menors de set anys.

Des de l'inici d'un conflicte i en el curs d'aquest, les parts concernides poden concloure entre elles acords pel reconeixement de les zones i localitats que han establert. Amb aquesta finalitat poden aplicar les disposicions de l'esborrany de l'acord annexat a aquest Conveni, aportant-t'hi eventualment les esmenes que considerin necessàries.

Les potències protectores i el Comitè Internacional de la Creu Roja estan convidats a prestar els seus bons oficis per facilitar l'establiment i el reconeixement d'aquestes zones i localitats sanitàries i de seguretat.

Article 15

Tota part en conflicte pot, directament o mitjançant un estat neutral o alguna organització humanitària, proposar a la part adversa la creació, en les regions on es du a terme el combat, zones neutralitzades destinades a resguardar dels perills dels combats les persones següents, sense distinció:

- a) Els ferits i malalts, combatents o no-combatents.

b) Les persones civils que no participen en les hostilitats i que, mentre viuen en aquestes zones, no efectuen cap tasca de caràcter militar.

Quan les parts en el conflicte hagin arribat a un acord respecte a la situació geogràfica, l'administració, l'aprovisionament i la supervisió de la zona neutralitzada proposada, els representants de les parts en conflicte han d'establir per escrit i signar un acord. L'acord ha de fixar l'inici i la durada de la neutralització de la zona.

Article 16

Els ferits i els malalts, com també els invàlids i les dones embarassades, han de ser l'objecte d'una protecció i d'un respecte específics.

En la mesura que les exigències militars ho permetin, cada part en el conflicte ha de facilitar les mesures adoptades per buscar els morts i els ferits, ajudar els naufragats i altres persones exposades a perills greus, i protegir-los contra el pillatge i els maltractaments.

Article 17

Les parts en conflicte s'han d'esforçar per concloure acords locals per evacuar de les àrees assetjades o encerclades els ferits, els malalts, els invàlids, les persones grans, els infants i les parteres, i perquè passin els ministres de totes les religions, el personal mèdic i l'equip sanitari destinats a aquesta zona.

Article 18

Els hospitals civils organitzats per assistir els ferits i els malalts, els invàlids i les parteres, no poden ser objecte d'atac en cap circumstància; en tot moment han de ser respectats i protegits per les parts en conflicte.

Els estats que són part en el conflicte han de lliurar a tots els hospitals civils un document que certifiqui el seu caràcter d'hospital civil i establir que els edificis que ocupen no són utilitzats amb cap finalitat que privaria aquests hospitals de protecció de conformitat amb l'article 19.

Els hospitals civils han d'estar senyalats amb l'emblema establert en l'article 38 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949, però només si l'estat ho autoritza.

Les parts en conflicte, en la mesura que les consideracions militars ho permetin, han de prendre les mesures necessàries per tal que els emblemes distintius que indiquin els hospitals civils siguin clarament visibles per a les forces enemigues terrestres, aèries i navals a fi d'evitar la possibilitat de tota acció hostil.

En vista dels perills que pot presentar pels hospitals la proximitat d'objectius militars, es recomana que aquests hospitals estiguin situats al més lluny possible d'aquests objectius.

Article 19

La protecció deguda als hospitals civils no ha de cessar llevat que siguin utilitzats per cometre, fora de les funcions humanitàries, actes perjudicials per a l'enemic. Tanmateix, la protecció pot cessar només després d'un avís previ, fixant, en tots els casos apropiats, un termini raonable i després que s'hagi fet cas omís a aquest avís.

El fet que militars malalts o ferits de les forces armades siguin atesos en aquests hospitals o que hi hagi armes portàtils i munició retirades a aquests militars que encara no han estat lliurades al servei competent, no es consideren actes perjudicials.

Article 20

El personal regularment i únicament destinat al funcionament o a l'administració dels hospitals civils, incloent-hi el personal encarregat de la recerca, l'evacuació, el transport i l'atenció dels civils ferits i malalts, els invàlids i les parteres, ha de ser respectat i protegit.

En els territoris ocupats i en zones d'operacions militars, aquest personal ha de poder ser identificat mitjançant una targeta d'identitat que certifiqui l'estatus del titular, que porti la seva fotografia i el segell sec de l'autoritat responsable, i també mitjançant un braçal segellat i resistent a l'aigua que ha de portar en el braç esquerre mentre està de servei. Aquest braçal ha de ser expedit per l'estat i ha de dur l'emblema previst a l'article 38 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949.

Qualsevol altre personal destinat al funcionament o a l'administració d'hospitals civils ha de ser respectat i protegit, i té dret a dur el braçal, tal com està estipulat i en les condicions determinades en aquest article, mentre es trobi en l'exercici de les seves funcions. La seva targeta d'identitat ha d'indicar les tasques que li són assignades.

La direcció de cada hospital civil ha de tenir en tot moment a disposició de les autoritats competents, nacionals o ocupants, una llista actualitzada del seu personal.

Article 21

El transport dels ferits i malalts civils, dels invàlids i de les parteres efectuats per combois per terra de vehicles o trens hospital o, per mar, per vaixells assignats a aquests transports, han de ser respectats i

protegits de la mateixa manera que els hospitals a què fa referència l'article 18, i han d'anar senyalats, amb el consentiment de l'estat, enarborant l'emblema distintiu establert en l'article 38 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949.

Article 22

Les aeronaus emprades exclusivament pel transport dels civils ferits i malalts, dels invàlids i de les parteres, o pel transport del personal i de l'equip sanitari, no poden ser atacades sinó que han de ser respectades quan volin en altitud, en moments o per rutes específicament acordades entre les parts en conflicte interessades.

Poden estar senyalades amb l'emblema distintiu previst a l'article 38 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949.

Llevat que es convingui altrament, està prohibit sobrevolar territori enemic o territoris ocupats per l'enemic.

Aquestes aeronaus han d'obeir tota intimidació a aterrar. En cas d'haver d'aterrar per aquest motiu, l'aeronau i els seus ocupants poden continuar el seu vol després d'un control eventual.

Article 23

Cadascuna de les altes parts contractants permet el pas lliure de tots els enviaments de medicaments i de material sanitari així com d'objectes necessaris per al culte religiós, destinats únicament a la població civil d'una altra alta part contractant, fins i tot si aquesta darrera és la seva adversària. També ha de permetre el pas lliure de tots els enviaments de queviures, roba i reconstituents destinats als infants menors de quinze anys, a les dones embarassades i les parteres.

L'obligació d'una alta part contractant de concedir el pas lliure dels enviaments indicats en el paràgraf anterior està subjecta a la condició que aquesta part estigui convençuda que no hi ha motius seriosos per témer que:

- a) Els enviaments puguin ser desviats de la seva destinació.
- b) O el control pugui resultar ineficaç.
- c) O que l'enemic en pugui treure un avantatge clar per a les seves accions militars o la seva economia, amb la substitució d'aquests enviaments per articles que, d'una altra manera, subministraria o produiria l'enemic o amb l'alliberament de material, productes o serveis que, d'una altra manera, hagués hagut d'assignar a la producció d'aquests articles.

La potència que permet el pas dels enviaments indicats en el paràgraf primer d'aquest article pot posar com a condició per a aquest permís que la distribució a les persones que se'n beneficiïn s'efectuï sota la supervisió local de les potències protectores.

Aquests enviaments han de ser tramesos al més ràpidament possible, i l'estat que en permet el pas lliure té dret a determinar les condicions tècniques segons les quals s'autoritza aquest pas.

Article 24

Les parts en conflicte han de prendre les mesures necessàries per assegurar que els infants menors de quinze anys, orfes o separats de la seva família com a resultat de la guerra, no quedin abandonats i que tinguin en tot moment el necessari per al seu manteniment, l'exercici de la seva religió i l'educació. La seva educació ha de ser, en la mesura del possible, confiada a persones de la seva mateixa tradició cultural.

Les parts en conflicte han de facilitar l'acolliment d'aquests infants en un país neutral durant el conflicte amb el consentiment de la potència protectora, si n'hi ha una, i si tenen la garantia que els principis establerts en el paràgraf primer seran respectats.

A més, s'han d'esforçar per prendre totes les mesures necessàries perquè tots els infants menors de dotze anys siguin identificats, mitjançant el port d'una placa d'identificació o per qualsevol altre mitjà.

Article 25

Totes les persones que estiguin en el territori d'una part en conflicte o en un territori ocupat per aquesta, han de poder donar notícies de caràcter estrictament familiar a membres de les seves famílies, independentment d'on es trobin, i a rebre'n. Aquesta correspondència ha de ser despatxada ràpidament i sense demores injustificades.

Si, com a resultat de les circumstàncies, esdevé difícil o impossible intercanviar la correspondència familiar mitjançant el correu ordinari, les parts en conflicte interessades s'han d'adreçar a un intermediari neutral, com ara l'Agència central prevista a l'article 140, per determinar amb ell els mitjans per garantir l'execució de les seves obligacions en les millors condicions possibles, en particular, amb la cooperació de les societats nacionals de la Creu Roja (la Mitja Lluna Roja, el Lleó i el Sol Rojos).

Si les parts en conflicte consideren necessari restringir la correspondència familiar, poden com a màxim imposar l'ús de formularis estàndard que incloguin vint-i-cinc paraules lliurement escollides, i limitar-ne l'enviament a un sol formulari per mes.

Article 26

Cadascuna de les parts en conflicte ha de facilitar les investigacions començades pels membres de famílies dispersades a causa de la guerra amb l'objecte de reprendre contacte els uns amb els altres i reunir-se, si és possible. Ha d'afavorir, en particular, el treball de les organitzacions dedicades a aquesta tasca, a condició que siguin acceptades i conformes a les seves normes de seguretat.

Títol III. Estatus i tractament de les persones protegides**Secció I. Disposicions comunes als territoris de les parts en conflicte i als territoris ocupats****Article 27**

Les persones protegides tenen dret, en totes les circumstàncies, al respecte a la seva persona, al seu honor, als seus drets familiars, a les seves conviccions i pràctiques religioses, als seus hàbits i als seus costums. En tot moment han de ser tractades amb humanitat i protegides, en especial, de tots els actes o amenaces de violència, dels insults i de la curiositat pública.

Les dones s'han de protegir especialment de tot atemptat contra el seu honor, i en particular de la violació, la prostitució forçada i qualsevol forma d'agressió indecent.

Sense perjudici de les disposicions relatives al seu estat de salut, edat i sexe, totes les persones protegides han de ser tractades amb la mateixa consideració per la part en conflicte en poder de la qual estan, sense cap discriminació basada, en particular, en la raça, la religió o l'opinió política.

Tanmateix, les parts en conflicte poden prendre respecte a les persones protegides, les mesures de control i seguretat que siguin necessàries com a resultat de la guerra.

Article 28

La presència d'una persona protegida no pot ser utilitzada per posar a cobert certs punts o àrees d'operacions militars.

Article 29

La part en conflicte en poder de la qual es troben persones protegides, és responsable del tractament que els seus agents els dispensen, independentment de les responsabilitats individuals en què puguin incórrer.

Article 30

Les persones protegides han de tenir totes les facilitats per adreçar-se a les potències protectores, al

Comitè Internacional de la Creu Roja, a la Societat Nacional de la Creu Roja (de la Mitja Lluna Roja, del Lleó i el Sol Rojos) del país on es trobin, com també a qualsevol organització que les pugui ajudar.

Aquests diversos organismes han de rebre amb aquesta finalitat, per part de les autoritats, totes les facilitats dins dels límits que marquin les necessitats militars o de seguretat.

A part de les visites dels delegats de les potències protectores i del Comitè Internacional de la Creu Roja, previstes per l'article 143, les potències detentores o ocupants han de facilitar, tant com sigui possible, les visites que desitgin fer a les persones protegides els representants d'altres institucions que tinguin per objecte donar ajuda espiritual o material a aquestes persones.

Article 31

Cap coerció física o moral pot ser exercida en relació amb les persones protegides, en particular per obtenir informació d'elles o de tercers.

Article 32

Les altes parts contractants acorden específicament que cadascuna d'elles té prohibit de prendre qualsevol mesura que pugui causar el patiment físic o l'exterminació de les persones protegides que estan en poder seu. Aquesta prohibició no només s'aplica a l'assassinat, la tortura, els càstigs corporals, les mutilacions i els experiments mèdics o científics que no requereixen el tractament mèdic d'una persona protegida, sinó també a qualsevol altra brutalitat, ja sigui aplicada per agents civils o militars.

Article 33

Cap persona protegida no pot ser castigada per un delictes que no hagi comès personalment. Es prohibeixen les penes col·lectives, així com totes les mesures d'intimidació o de terrorisme.

Es prohibeix el pillatge.

Es prohibeixen les represàlies contra persones protegides i el seu patrimoni.

Article 34

Es prohibeix la presa d'ostatges.

Secció II. Estrangers en territori d'una part en conflicte**Article 35**

Totes les persones protegides que desitgin sortir del territori a l'inici o durant un conflicte, tenen dret a fer-ho, llevat que la seva sortida sigui contrària als interessos nacionals de l'estat. Les sol·licituds de sortida d'aquestes persones han de ser tramitades

d'acord amb els procediments normalment establerts i la decisió ha de ser presa al més ràpidament possible. Les persones autoritzades a sortir han de poder portar els fons necessaris per al viatge i endur-se'n una part raonable d'efectes i objectes d'ús personal.

Les persones a les quals s'hagi denegat el permís per sortir del territori tenen dret a que la denegació sigui reconsiderada, al més aviat possible, per un tribunal o un col·legi administratiu competent, creat per la potència detentora amb aquesta finalitat.

Prèvia petició, els representants de la potència protectora poden, llevat que motius de seguretat ho impedeixin o les persones en qüestió hi facin objecció, obtenir una comunicació dels motius pels quals les persones que han fet la demanda han vist refusada l'autorització per sortir del territori i, al més promptament possible, els noms de totes les persones que es trobin en aquesta situació.

Article 36

Les sortides autoritzades en els termes de l'article anterior s'han de dur a terme en condicions satisfactòries de seguretat, d'higiene, de salubritat i d'alimentació. Totes les despeses en què s'incorri, a partir de la sortida del territori de la potència detentora, van a càrrec del país de destinació o, en cas que s'allotgin en un país neutral, a càrrec de la potència els nacionals de la quals se'n beneficien. Els detalls pràctics d'aquests desplaçaments es poden establir, si és necessari, mitjançant acords especials entre les potències concernides.

Tot això no ha de perjudicar els acords especials que s'hagin pogut concloure entre parts en conflicte en relació a l'intercanvi i la repatriació dels nacionals que caiguin en poder de l'enemic.

Article 37

Les persones protegides que estiguin en detenció preventiva o complint una pena de privació de llibertat, durant la seva detenció, han de ser tractades amb humanitat.

Tan bon punt siguin alliberades, poden demanar sortir del territori de conformitat amb els articles anteriors.

Article 38

A excepció de mesures especials que es puguin prendre en virtut d'aquest Conveni, en particular dels articles 27 i 41, la situació de les persones protegides ha de continuar sent regulada, en principi, per les disposicions relatives al tractament d'estrangers en temps de pau. En qualsevol cas, se'ls han de concedir els drets següents:

1. Han de poder rebre l'ajuda individual o col·lectiva que se'ls pugui enviar.
2. Han de rebre, si el seu estat de salut ho requereix, tractament mèdic i assistència hospitalària en la mateixa mesura que els nacionals de l'estat concernit.
3. Han de poder practicar la seva religió i rebre assistència espiritual dels ministres de la seva confessió.
4. Si resideixen en una àrea particularment exposada als perills de guerra, se'ls ha d'autoritzar a desplaçar-se d'aquesta àrea en la mateixa mesura que els nacionals de l'estat concernit.
5. Els infants menors de quinze anys, les dones embarassades i les mares d'infants menors de set anys han de poder beneficiar-se de tot tracte preferent, en la mateixa mesura que els nacionals de l'estat concernit.

Article 39

A les persones protegides que, de resultes de la guerra, han perdut la seva feina remunerada, se'ls ha de concedir l'oportunitat de trobar una feina remunerada i gaudiran, a aquest efecte, d'acord amb les consideracions de seguretat i les disposicions de l'article 40, dels mateixos avantatges que els nacionals de la potència en el territori de la qual es troben.

Si una part en conflicte sotmet una persona protegida a les mesures de control el resultat dels quals sigui que no es pot mantenir i, en especial, quan aquesta persona per raons de seguretat no pot trobar una feina remunerada en condicions raonables, la referida part en conflicte ha d'atendre aquestes necessitats i a les persones que té al seu càrrec.

Les persones protegides poden, en tots els casos, rebre subsidis del seu país d'origen, de la potència protectora o de les societats de beneficència a què fa referència l'article 30.

Article 40

Les persones protegides només poden ser obligades a treballar en la mateixa mesura que els nacionals de la part en conflicte en el territori de la qual es troben.

Si les persones protegides són de nacionalitat enemiga, només se les pot obligar a efectuar treballs que siguin normalment necessaris per garantir l'alimentació, l'allotjament, la roba, el transport i la salut d'éssers humans i que no estiguin directament relacionats amb la realització d'operacions militars.

En els casos esmentats en els dos paràgrafs precedents, les persones protegides obligades a

treballar han de gaudir de les mateixes condicions de treball i de les mateixes mesures de protecció que els treballadors nacionals, en particular pel que fa a salaris, hores de treball, equipament, formació prèvia i indemnització per accidents de treball i malalties professionals.

Si s'infringeixen les disposicions esmentades més amunt, les persones protegides estan autoritzades a exercir el seu dret de queixa d'acord amb l'article 30.

Article 41

Si la potència en poder de la qual es troben les persones protegides no considera suficients les altres mesures de control esmentades en aquest Conveni, no pot recórrer a cap altra mesura de control més severa que la de residència forçosa o l'internament, de conformitat amb les disposicions dels articles 42 i 43.

En aplicar les disposicions del paràgraf segon de l'article 39 als casos de persones que han de deixar els seus llocs habituals de residència en virtut d'una decisió que les obliga a una residència forçosa en algun altre lloc, la potència detentora s'ha d'ajustar tan exactament com sigui possible a les normes relatives al tracte dels interns (títol III, secció IV d'aquest Conveni).

Article 42

L'internament o la col·locació en residència forçosa de persones protegides només pot ser ordenada si la seguretat de la potència detentora en poder de la qual es troben aquestes persones ho fa absolutament necessari.

Si una persona, mitjançant els representants de la potència protectora, sol·licita el seu internament voluntari i si la seva pròpia situació ho fa necessari, ha de ser internada per la potència en mans de la qual es troba.

Article 43

Qualsevol persona protegida que hagi estat internada o col·locada en residència forçosa té dret a que un tribunal o un col·legi administratiu competent, creat a aquest efecte per la potència detentora, reconsideri la decisió adoptada. Si l'internament o la col·locació en una residència forçosa es manté, el tribunal o el consell administratiu ha de procedir, periòdicament i com a mínim dues vegades l'any, a examinar el cas d'aquesta persona de cara a modificar en favor seu la decisió inicial, si les circumstàncies ho permeten.

Llevat que les persones protegides en qüestió s'hi oposin, la potència detentora ha d'informar, al més aviat possible, a la potència protectora dels noms de les persones protegides que hagin estat internades o

subjectes a residència forçosa i els noms de les que hagin estat alliberades de l'internament o de la residència forçosa. Sota la mateixa reserva, les decisions dels tribunals o col·legis esmentats en el paràgraf primer del present article també han de ser notificades al més ràpidament possible a la potència protectora.

Article 44

En prendre les mesures de control previstes per aquest Conveni, la potència detentora no ha de tractar com a enemics estrangers, exclusivament sobre la base de la seva pertinença jurídica a un estat enemic, els refugiats que, de fet, no gaudeixen de la protecció de cap Govern.

Article 45

Les persones protegides no han de ser transferides a una potència que no sigui part en aquest Conveni.

Aquesta disposició no constitueix un obstacle per la repatriació de les persones protegides o pel seu retorn al seu país de residència després de la fi de les hostilitats.

Les persones protegides només poden ser traslladades per la potència detentora a una potència que sigui part en aquest Conveni després que la potència detentora s'hagi assegurat que la potència en qüestió té la voluntat i la capacitat d'aplicar aquest Conveni. Quan les persones protegides són traslladades d'aquesta manera, la responsabilitat de l'aplicació d'aquest Conveni recau en la potència que les accepta, mentre es trobin sota la seva custòdia. Tanmateix, si aquesta potència no aplica les disposicions d'aquest Conveni en algun punt important, la potència per mitjà de la qual les persones protegides han estat traslladades, en ser-li això notificat per la potència protectora, ha de prendre les mesures eficaces per arranjar la situació o sol·licitar que les persones protegides li siguin retornades. Cal atendre aquesta sol·licitud.

En cap circumstància es trasllada una persona protegida a un país on pugui témer ser perseguida per les seves opinions polítiques o religioses.

Les disposicions d'aquest article no constitueixen un obstacle per a l'extradició, en virtut de tractats d'extradició conclusos abans de l'inici de les hostilitats, de persones protegides acusades de delictes contra el dret comú.

Article 46

En la mesura en què no hagin estat retirades prèviament, les mesures restrictives adoptades respecte a les persones protegides han de finalitzar al més aviat possible després de la fi de les hostilitats.

Les mesures restrictives adoptades respecte als seus béns han de cessar, d'acord amb la legislació de la potència detentora, al més aviat possible després de la fi de les hostilitats.

Secció III. Els territoris ocupats

Article 47

Les persones protegides que estan en territori ocupat no han de ser privades, en cap cas ni de cap manera, dels beneficis d'aquest Conveni per cap canvi introduït, ja sigui com a resultat de l'ocupació d'un territori, en les institucions o el Govern d'aquest territori, ni per cap acord conclòs entre les autoritats dels territoris ocupats i la potència ocupant, ni per l'annexió d'aquesta última de la totalitat o una part del territori ocupat.

Article 48

Les persones protegides que no són nacionals de la potència el territori de la qual està ocupat, poden invocar el dret de deixar el territori de conformitat amb les condicions previstes a l'article 35 i les decisions s'han de prendre segons el procediment que la potència ocupant ha d'establir d'acord amb el referit article.

Article 49

Els trasllats forçats, individuals o massius, com també les deportacions de persones protegides fora d'un territori ocupat al territori de la potència ocupant o al de qualsevol altre estat, ocupat o no, estan prohibits, independentment del motiu.

No obstant això, la potència ocupant pot efectuar l'evacuació total o parcial d'una àrea ocupada determinada, si la seguretat de la població o motius militars imperatius així ho requereixen. Les evacuacions només poden implicar el desplaçament de persones protegides a l'interior del territori ocupat, excepte en cas d'impossibilitat material. Les persones així evacuades han de ser retornades a les seves llars tan bon punt les hostilitats en l'àrea en qüestió hagin finalitzat.

La potència ocupant, en efectuar aquests trasllats o evacuacions ha de garantir, en la màxima mesura possible, que les persones protegides siguin acollides en instal·lacions adequades, que els trasllats es duguin a terme en condicions satisfactòries d'higiene, salut, seguretat i nutrició, i que els membres d'una mateixa família no siguin separats els uns dels altres.

La potència protectora ha de ser informada de qualsevol trasllat i evacuació tan bon punt es produeixin.

La potència ocupant no ha de retenir les persones protegides en una àrea particularment exposada als perills de la guerra, llevat que la seguretat de la població o motius militars imperatius ho requereixin.

La potència ocupant no ha de deportar ni traslladar part de la seva població civil al territori que ocupa.

Article 50

La potència ocupant ha de facilitar, amb la cooperació de les autoritats nacionals i locals, el bon funcionament dels establiments que es dediquen a l'atenció i educació del infants.

La potència ocupant ha de prendre totes les mesures necessàries per facilitar la identificació dels infants i l'enregistrament de la seva filiació. En cap cas, no pot modificar el seu estatut personal, ni allistar-los en formacions o organitzacions subordinades a ella.

Si les institucions locals són inadequades, la potència ocupant ha de prendre les mesures per garantir el manteniment i l'educació, si és possible per persones de la seva mateixa nacionalitat, idioma i religió, dels infants orfes o separats dels seus pares com a resultat de la guerra, en absència d'un parent pròxim o d'un amic que se'n pugui fer càrrec.

Una secció especial de l'Oficina creada en virtut de les disposicions de l'article 136 és l'encarregada de prendre totes les mesures necessàries per identificar els infants amb una identitat dubtosa. Els indicis que es tinguin sobre els seus pares o altres parents propers sempre s'han d'enregistrar.

La potència ocupant no ha de dificultar l'aplicació de mesures preferencials respecte als aliments, l'atenció mèdica i la protecció contra els efectes de la guerra que hagin estat adoptades abans de l'ocupació, a favor d'infants menors de quinze anys, mares embarassades i mares d'infants menors de set anys.

Article 51

La potència ocupant no pot obligar a persones protegides a servir en les seves forces armades o auxiliars. Està prohibida qualsevol pressió o propaganda destinada a aconseguir l'allistament voluntari.

No pot obligar les persones protegides a treballar llevat que tinguin més de divuit anys i, en aquest cas, només en feines que siguin necessàries tant per a les necessitats de l'exèrcit d'ocupació o els serveis d'interès públic, per alimentació, allotjament, vestuari, transport o per a la salut de la població del país ocupat. Les persones protegides no poden ser obligades a efectuar cap feina que les posaria en l'obligació de prendre part en operacions militars. La potència ocupant no pot obligar les persones

protegides a utilitzar la força per garantir la seguretat de les instal·lacions on efectuen treballs obligatoris.

El treball només pot ser dut a terme a l'interior del territori ocupat on es troben les persones els serveis de les quals es requisen. Cadascuna d'aquestes persones s'ha de mantenir, en la mesura del possible, en el seu lloc de treball habitual. El treball ha de ser justament remunerat i proporcional a les capacitats físiques i intel·lectuals dels treballadors. La legislació en vigor del país ocupat respecte de les condicions laborals, i les mesures de protecció pel que fa, en particular, a les qüestions com ara salaris, hores de treball, equipament, formació preliminar i indemnització per accident de treball i malalties professionals, s'ha d'aplicar a les persones protegides assignades a les feines esmentades en aquest article.

En cap cas les demandes de mà d'obra poden desembocar en una mobilització de treballadors sota règim militar o paramilitar.

Article 52

Cap contracte, acord o reglament no pot atemptar contra el dret de tot treballador, ja sigui voluntari o no i independentment d'on es trobi, a acudir als representants de la potència protectora per tal de demanar la intervenció d'aquesta potència.

Està prohibida qualsevol mesura destinada a crear atur o que restringeixi les possibilitats per treballar dels treballadors d'un país ocupat, per tal d'incloure-los a treballar per la potència protectora.

Article 53

Es prohibeix a la potència ocupant destruir béns mobles o immobles que pertanyin a particulars individualment o col·lectivament, o a l'estat o a altres col·lectivitats públiques, a organitzacions socials o cooperatives, excepte quan aquestes destruccions siguin absolutament necessàries per a les operacions militars.

Article 54

Es prohibeix a la potència ocupant modificar l'estatut dels funcionaris o dels magistrats del territori ocupat, o aplicar sancions o prendre mesures de coerció o discriminació contra ells perquè s'abstinguin d'exercir les seves funcions per motius de consciència.

Aquesta prohibició no és obstacle a l'aplicació del paràgraf segon de l'article 51. Deixa intacta la potestat de la potència ocupant de destituir els titulars de funcions públiques dels seus càrrecs.

Article 55

En la mesura màxima de les seves possibilitats, la potència ocupant té el deure de garantir el

proveïment de queviures i material sanitari a la població; en particular, haurà d'importar els aliments, els subministraments mèdics i qualsevol altre article necessari quan els recursos del territori ocupat siguin insuficients.

La potència ocupant no pot requisar aliments, articles o material mèdic que es trobi en territori ocupat, excepte perquè siguin utilitzats per les forces d'ocupació i el personal administratiu; i aleshores haurà de tenir en compte les necessitats de la població civil. D'acord amb les disposicions d'altres convenis internacionals, la potència ocupant ha de prendre les mesures necessàries perquè es pagui un preu just pels béns requisats.

Les potències protectores han de poder verificar, en qualsevol moment i sense traves, l'estat de l'aprovisionament d'aliments i medicaments en els territoris ocupats, excepte quan exigències militars imperatives facin necessàries restriccions temporals.

Article 56

En la mesura màxima de les seves possibilitats la potència ocupant ha de garantir i mantenir, amb la col·laboració de les autoritats nacionals i locals, els establiments i els serveis mèdics i hospitalaris, així com la salut i la higiene públiques en el territori ocupat, especialment amb l'adopció i aplicació de les mesures profilàctiques i preventives necessàries per combatre la propagació de malalties i epidèmies. S'ha d'autoritzar el personal mèdic de totes les categories perquè duguin a terme les seves funcions.

Si es creen nous hospitals en territori ocupat i si els òrgans competents de l'estat ocupat no s'hi troben en funcions, les autoritats ocupants han de procedir, si escau, al reconeixement previst a l'article 18. En circumstàncies similars, les autoritats ocupants també han de procedir al reconeixement del personal dels hospitals i dels vehicles de transport d'acord amb les disposicions dels articles 20 i 21.

En l'adopció de les mesures de salut i d'higiene, així com en la seva aplicació, la potència ocupant ha de prendre en consideració les exigències morals i ètiques de la població del territori ocupat.

Article 57

La potència ocupant només pot requisar hospitals civils temporalment i només en casos de necessitat urgent, per atendre ferits i malalts militars, i amb la condició que abans es prenguin les mesures apropiades per garantir l'assistència i el tractament de les persones hospitalitzades i respondre a les necessitats de la població civil.

El material i els dipòsits dels hospitals civils no poden ser requisats mentre siguin necessaris per a la població civil.

Article 58

La potència ocupant ha de permetre que els ministres religiosos proporcionin ajuda espiritual als seus correligionaris.

La potència ocupant també ha d'acceptar els enviaments de llibres i objectes que calgui per a les necessitats religioses i facilitar-ne la distribució en territori ocupat.

Article 59

Quan la població d'un territori ocupat o una part d'aquest rep un proveïment insuficient, la potència ocupant ha d'acceptar les accions d'ajuda fetes a favor d'aquesta població i facilitar-les en la mesura de les seves possibilitats.

Aquestes accions, que poden emprendre estats o organitzacions humanitàries imparcials com ara el Comitè Internacional de la Creu Roja, han de consistir, entre altres coses, en enviaments de queviures, material sanitari i roba.

Totes les parts contractants han de permetre el lliure pas d'aquests enviaments i garantir-ne la protecció.

Una potència que admeti el lliure pas dels enviaments cap a un territori ocupat per una part adversària en conflicte té dret, no obstant això, a escorcollar els enviaments, a regular-ne el seu pas segons uns horaris i unes rutes establerts, i a obtenir garanties suficients de la potència protectora en el sentit que aquests enviaments seran utilitzats per ajudar la població necessitada i que no s'utilitzaran en benefici de la potència ocupant.

Article 60

Els enviaments d'ajuda no alliberen de cap manera la potència ocupant de cap de les responsabilitats que l'imposen els articles 55, 56 i 59. La potència ocupant no pot de cap manera desviar els enviaments d'ajuda de la finalitat a la qual estan destinats, excepte en casos de necessitat urgent, en interès de la població del territori ocupat i amb el consentiment de la potència protectora.

Article 61

La distribució dels enviaments d'ajuda esmentats en els articles anteriors s'ha de dur a terme amb la col·laboració i sota la supervisió de la potència protectora. Aquesta funció també pot ser delegada, mitjançant un acord entre la potència ocupant i la potència protectora, a un estat neutral, al Comitè Internacional de la Creu Roja o a qualsevol altre organisme humanitari imparcial.

Aquests enviaments estan exempts en territori ocupat de totes les càrregues, impostos i taxes duaneres, llevat que siguin necessaris en interès de

l'economia del territori. La potència ocupant ha de facilitar la distribució ràpida d'aquests enviaments.

Totes les parts contractants s'esforcen a permetre el trànsit i transport, sense càrrec, d'aquests enviaments d'ajuda cap als territoris ocupats.

Article 62

A reserva de motius de seguretat imperatius, s'ha de permetre que les persones protegides en territoris ocupats rebin els enviaments d'ajuda individuals que els siguin enviats.

Article 63

A reserva de mesures temporals que la potència ocupant imposi amb caràcter excepcional per motius de seguretat imperiosos:

a) les societats nacionals de la Creu Roja (de la Mitja Lluna Roja, del Lleó i el Sol Rojos) reconegudes han de poder prosseguir les seves activitats d'acord amb els principis de la Creu Roja, tal com estan definits per les conferències internacionals de la Creu Roja. Les altres entitats d'ajuda han de poder continuar les seves activitats humanitàries en condicions similars.

b) La potència ocupant no pot requerir cap canvi de personal o d'estructura d'aquestes entitats, que pugui perjudicar les activitats esmentades.

Els mateixos principis s'han d'aplicar a les activitats i al personal d'organismes especials de caràcter no militar, que ja existeixin o que es creïn, amb la finalitat de garantir les condicions de vida de la població civil mitjançant el manteniment dels serveis d'utilitat pública essencials, la distribució d'ajuda i l'organització del salvament.

Article 64

La legislació penal del territori ocupat continua en vigor, excepte si la potència ocupant la deroga o suspèn en casos en què aquesta legislació constitueixi una amenaça per a la seguretat d'aquesta potència o un obstacle per a l'aplicació d'aquest Conveni. A reserva d'aquesta última consideració i de la necessitat de garantir l'efectiva administració de la justícia, els tribunals del territori ocupat han de continuar en funcionament respecte a totes les infraccions previstes per aquesta legislació.

No obstant això, la potència ocupant pot sotmetre la població del territori ocupat a les disposicions indispensables per permetre-li complir amb les obligacions que resulten del present Conveni, i garantir l'administració regular del territori així com la seguretat de la potència ocupant, dels membres i els béns de les forces o l'administració ocupants, així com dels establiments i les línies de comunicacions que utilitzen.

Article 65

Les disposicions penals promulgades per la potència ocupant no han d'entrar en vigor fins que no hagin estat publicades i comunicades a la població, en l'idioma d'aquesta. L'efecte d'aquestes disposicions penals no pot ser retroactiu.

Article 66

En cas d'infracció a les disposicions penals promulgades en virtut del paràgraf segon de l'article 64, la potència ocupant pot atribuir els inculpatos als seus tribunals militars, no polítics i degudament constituïts, a condició que aquests tribunals estiguin en el país ocupat. Els tribunals d'apel·lació han d'estar preferiblement en el país ocupat.

Article 67

Els tribunals només poden aplicar les disposicions legals anteriors a la infracció i que són conformes als principis generals del dret, en particular, al principi de la proporcionalitat de les penes. Han de tenir en compte el fet que l'acusat no és un nacional de la potència ocupant.

Article 68

Quan una persona protegida comet una infracció únicament amb la intenció de perjudicar la potència ocupant, però que no constitueix un atemptat contra la vida o la integritat corporal dels membres de les forces o l'administració ocupants, ni crea un perill col·lectiu greu, ni un atemptat greu contra els béns de les forces o l'administració ocupants ni a les instal·lacions que utilitzen, aquesta persona és punible amb internament o un simple empresonament, sempre que la durada d'aquest internament o empresonament sigui proporcional a la infracció comesa. A més, l'internament o l'empresonament per aquestes infraccions ha de ser l'única mesura privativa de llibertat que pot ser adoptada en relació amb les persones protegides. Els tribunals establerts en l'article 66 d'aquest Conveni poden lliurement convertir la pena d'empresonament en una mesura d'internament de la mateixa durada.

Les disposicions penals promulgades per la potència ocupant d'acord amb els articles 64 i 65 només poden preveure la pena de mort respecte a les persones protegides en els casos en què aquestes siguin culpables d'espionatge, d'actes greus de sabotatge d'instal·lacions militars de la potència ocupant, o d'infraccions intencionades que hagin causat la mort d'una o més persones, sempre que aquests delictes siguin punibles amb la pena de mort segons la llei del territori ocupat en vigor abans que comencés l'ocupació.

La pena de mort no pot ser pronunciada contra una persona protegida llevat que, en particular, s'hagi cridat l'atenció del tribunal sobre el fet que ja que l'acusat, no sent un nacional de la potència ocupant, no està vinculat a aquesta per cap deure de lleialtat.

En cap cas, la pena de mort no pot ser pronunciada contra una persona protegida menor de divuit anys en el moment de la infracció.

Article 69

En tots els casos, la durada de la detenció preventiva d'una persona protegida acusada d'un delictes, en espera d'un judici o d'un càstig, s'ha de deduir del període d'empresonament que se li imposi.

Article 70

La potència ocupant no pot detenir, processar o condemnar persones protegides per actes comesos o opinions expressades abans de l'ocupació o durant una interrupció temporal d'aquesta, a excepció d'infraccions a lleis i costums de la guerra.

Els nacionals de la potència ocupant que, abans de l'inici del conflicte, haguessin cercat refugi en el territori ocupat no poden ser detinguts, processats, condemnats o deportats fora del territori ocupat, excepte per infraccions comeses després de l'inici de les hostilitats o per delictes de dret comú comesos abans de l'inici de les hostilitats que, segons la llei de l'estat amb territori ocupat, haurien justificat l'extradició en temps de pau.

Article 71

Els tribunals competents de la potència ocupant no poden dictar cap condemna que no hagi anat precedida d'un procés regular.

Les persones acusades que són processades per la potència ocupant han de ser informades amb promptitud, per escrit en un idioma que entenguin, dels detalls dels càrrecs que se'ls imputen; la seva causa ha de ser instruïda al més ràpidament possible. La potència protectora ha de ser informada de cada diligència iniciada per la potència ocupant contra les persones protegides quan els càrrecs poden implicar la pena de mort o una pena de presó de dos o més anys; aquestes han de poder, en tot moment, obtenir informació respecte de l'estat del procés. A més, la potència protectora ha de tenir dret, si ho demana, a obtenir tota la informació d'aquests procediments i de qualsevol altra actuació iniciada per la potència ocupant contra persones protegides.

La notificació de la potència protectora, tal com ho estipula el paràgraf anterior, s'ha d'efectuar immediatament i, en qualsevol cas, la potència protectora l'ha de rebre tres setmanes abans de la data de la primera audiència. Si a l'obertura del

judici no s'aporten proves que les disposicions d'aquest article han estat respectades completament, el judici no pot tenir lloc. La notificació ha d'incloure els elements següents:

- a) Identitat de l'acusat.
- b) Lloc de residència o de detenció.
- c) Especificació del càrrec o càrrecs (amb esment de les disposicions penals en virtut de les quals es basen).
- d) Indicació del tribunal encarregat de jutjar el cas.
- e) El lloc i la data de la primera audiència.

Article 72

Tot acusat té dret a fer valer els mitjans de prova necessaris per a la seva defensa i pot, en particular, fer citar testimonis. Té dret a ser assistit per un defensor qualificat de la seva elecció, que ha de poder visitar-lo lliurement i gaudir de les facilitats necessàries per preparar la defensa.

Si la persona acusada no ha escollit cap defensor, la potència protectora li n'ha de procurar un. Si l'acusat ha de respondre d'una acusació greu i no hi ha potència protectora, la potència ocupant, a reserva del consentiment de la persona acusada, ha de proporcionar-li un defensor.

Tot acusat ha de ser assistit, llevat que lliurement hi renunciï, per un intèrpret, tant durant la instrucció com durant l'audiència al tribunal. Ha de tenir el dret en qualsevol moment de recusar l'intèrpret i demanar la seva substitució.

Article 73

Tot condemnat ha de tenir el dret a utilitzar les vies de recurs previstes per la legislació aplicada pel tribunal. Ha de ser informat del seu dret a recórrer, i dels terminis necessaris per exercir-lo.

El procediment penal establert en aquesta secció s'aplica, per analogia, als recursos. Si la legislació aplicada pel tribunal no preveu cap possibilitat per apel·lar, la persona condemnada ha de tenir dret a recórrer contra la sentència i la condemna davant de l'autoritat competent de la potència ocupant.

Article 74

Els representants de la potència protectora han de tenir el dret d'assistir a l'audiència de qualsevol tribunal que jutgi una persona protegida, llevat que les sessions, excepcionalment, hagin de tenir lloc a porta tancada en interès de la seguretat de la potència ocupant, que aleshores ho ha de notificar a la potència protectora. La notificació que s'haurà d'enviar a la potència protectora ha d'incloure la

indicació del lloc i de la data de l'inici de les sessions del judici a la potència protectora.

Tota sentència que impliqui la pena de mort o l'empresonament de dos anys o més, s'ha de comunicar, amb indicació dels motius i al més aviat possible, a la potència protectora; s'ha d'incloure una referència a la notificació efectuada en virtut de l'article 71 i, en cas de sentència que impliqui una pena privativa de llibertat, la indicació del lloc on es complirà. Les altres sentències han de ser consignades en els processos verbals del tribunal i poden ser examinades pels representants de la potència protectora. Els terminis per recórrer en el cas d'una condemna a pena de mort o a una pena privativa de llibertat de dos anys o més, no comencen a comptar fins que la potència protectora rebi la notificació de la sentència.

Article 75

En cap cas les persones condemnades a mort han de ser privades del dret a sol·licitar el perdó o l'indult.

No es pot executar cap pena de mort abans de l'expiració del termini mínim de sis mesos a partir de la data en què la potència protectora hagi rebut la notificació de la sentència ferma que confirmi aquesta condemna a mort o de la decisió que refusi el perdó o l'indult.

El termini de sis mesos pot ser reduït en determinats casos, quan així resulti per circumstàncies greus que impliquin una amenaça organitzada per a la seguretat de la potència ocupant o de les seves forces, sempre que es notifiqui a la potència protectora aquesta reducció del termini i tingui la possibilitat d'adreçar-se en un temps raonable davant les autoritats ocupants competents respecte d'aquestes condemnes a mort.

Article 76

Les persones protegides acusades han de ser detingudes en el país ocupat, i si les condemnen han de complir-hi les seves penes. Les han de separar, si és possible, d'altres detinguts i han de set sotmeses a un règim alimentari i higiènic suficient per mantenir-les en un bon estat de salut, i que com a mínim es correspongui al règim dels establiments penitenciaris del país ocupat.

Han de rebre l'atenció mèdica que el seu estat de salut requereixi.

També han d'estar autoritzades a rebre l'ajuda espiritual que puguin demanar.

Les dones han de ser allotjades en dependències separades i estar sota la supervisió directa de dones.

S'ha de tenir en compte un règim especial previst pels menors.

Les persones protegides que es trobin detingudes tenen dret a ser visitades pels delegats de la potència protectora i del Comitè Internacional de la Creu Roja, d'acord amb les disposicions de l'article 143.

Aquestes persones tenen dret a rebre com a mínim un paquet d'ajuda al mes.

Article 77

Les persones protegides que han estat acusades de delictes o condemnades pels tribunals en territori ocupat, han de ser lliurades al final de l'ocupació, amb l'expedient corresponent, a les autoritats del territori alliberat.

Article 78

Si la potència ocupant considera necessari, per motius imperatius de seguretat, prendre mesures de seguretat respecte de les persones protegides, les pot sotmetre, com a màxim, a residència forçosa o al seu internament.

Les decisions respecte a aquesta residència forçosa o internament s'han de prendre seguint un procediment regular que la potència ocupant ha d'establir de conformitat amb les disposicions d'aquest Conveni. Aquest procediment ha de preveure el dret d'apel·lació dels interessats. Les apel·lacions s'han de resoldre en el termini més curt possible. En cas que es mantingui la decisió, aquesta s'ha de sotmetre a una revisió periòdica, si és possible cada sis mesos, per part d'un organisme competent constituït per la potència esmentada.

Les persones protegides sotmeses a residència forçosa i per tant obligades a abandonar el seu domicili s'han de beneficiar sense cap restricció de les disposicions de l'article 39 d'aquest Conveni.

Secció IV. Regles relatives al tractament dels interns

Capítol I. Disposicions generals

Article 79

Les parts en conflicte no poden internar persones protegides, excepte d'acord amb les disposicions dels articles 41, 42, 43, 68 i 78.

Article 80

Els reclosos han de conservar la seva plena capacitat civil i exercir els drets que se'n deriven en la mesura que siguin compatibles amb el seu estatut d'internats.

Article 81

Les parts en conflicte que internen persones protegides estan obligades a mantenir-les

gratuïtament i a garantir-ne l'atenció mèdica que requereixi el seu estat de salut.

No es pot efectuar cap deducció dels subsidis, els salaris o els crèdits dels interns per reemborsar aquestes despeses.

La potència detentora ha d'ocupar-se del manteniment de les persones que depenen dels interns, si aquestes persones no tenen mitjans de subsistència suficients o són incapaces de guanyar-se la vida.

Article 82

La potència detentora ha d'allotjar, en la mesura que sigui possible, els interns segons la nacionalitat, el seu idioma i els seus costums. Els interns que siguin nacionals del mateix país no han de ser separats només perquè parlin llengües diferents.

Al llarg de l'internament, els membres d'una mateixa família i, en particular, els pares i els seus fills, han de ser allotjats junts en el mateix lloc d'internament, excepte quan una separació de caràcter temporal sigui necessària per motius laborals o de salut o per tal de complir amb les disposicions del capítol IX d'aquesta secció. Els interns poden demanar que els seus fills, deixats en llibertat sense vigilància dels pares, siguin internats amb ells.

Sempre que sigui possible, els interns membres de la mateixa família han d'estar allotjats en els mateixos espais i se'ls ha de donar allotjament separat dels altres interns, juntament amb les facilitats per poder dur una vida familiar correcta.

Capítol II. Llocs d'internament

Article 83

La potència detentora no ha de crear llocs d'internament en zones particularment exposades als perills de la guerra.

La potència detentora ha de comunicar a les potències enemigues, a través de les potències protectores, tota la informació útil respecte de la ubicació geogràfica dels llocs d'internament.

Sempre que les consideracions militars ho permetin, els camps d'internament han d'estar senyalitzats amb les lletres IC, col·locades de manera que siguin clarament visibles de dia des de l'aire. Tanmateix, les potències concernides poden acordar un altre sistema de senyalització. No es pot senyalitzar d'aquesta manera cap altre lloc que no sigui un camp d'internament.

Article 84

El interns han de ser allotjats i administrats separatament dels presoners de guerra i de les

persones privades de llibertat per qualsevol altre motiu.

Article 85

La potència detentora està obligada a prendre totes les mesures necessàries i possibles perquè les persones protegides siguin allotjades, des de l'inici del seu internament, en edificis o quarters que tinguin totes les garanties d'higiene i salut, i que garanteixin una protecció eficaç contra els rigors del clima i els efectes de la guerra. En cap cas els llocs permanents d'internament no poden estar situats en àrees insalubres o en zones amb un clima perjudicial per als interns. En tots els casos en què aquests estiguin temporalment internats en una zona insalubre o amb un clima perjudicial per a la seva salut, les persones protegides han de ser traslladades a un lloc d'internament més apropiat tan ràpidament com les circumstàncies ho permetin.

Els locals han d'estar completament protegits de la humitat, suficientment escalfats i il·luminats, especialment des que es fa fosc fins que es fa de dia. Els llocs per dormir han de tenir l'espai suficient i estar ben ventilats, i els interns han de disposar de l'indispensable per dormir i mantes suficients, tenint en compte el clima, l'edat, el sexe i l'estat de salut.

Els interns han de tenir a disposició, nit i dia, instal·lacions sanitàries conformes a les exigències d'higiene i constantment mantingudes en estat de netedat. Han de tenir l'aigua i el sabó suficients per a la seva higiene personal diària i per rentar la seva roba; se'ls ha de proporcionar les instal·lacions i els serveis necessaris per a aquesta finalitat. També han de disposar d'instal·lacions per a dutxes o banys. Se'ls ha de reservar els temps necessari per a la seva higiene i els treballs de neteja.

Cada cop que sigui necessari, com a mesura excepcional i temporal, allotjar dones internes que no són membres d'una unitat familiar en el mateix lloc d'internament que els homes, és obligatori proveir-les de llocs per dormir i instal·lacions sanitàries separades.

Article 86

La potència detentora ha de posar a disposició de les persones internes, independentment de la seva confessió, locals adequats per exercir els seus cultes.

Article 87

A no ser que els interns puguin disposar d'altres facilitats semblants, s'han d'instal·lar cantines en tots els llocs d'internament, a fi que tinguin la possibilitat de proveir-se, a preus no més elevats que els del comerç local, d'aliments i objectes d'ús diari,

incloent-hi sabó i tabac, per al seu benestar i confort personal.

Els beneficis de les cantines han de ser abonats en compte a un fons especial d'assistència en cada lloc d'internament i administrat en benefici dels interns adscrits al lloc d'internament en qüestió. El Comitè d'Interns establert en l'article 102 ha de tenir el dret de fiscalitzar la gestió de la cantina i d'aquest fons.

Quan es dissol un lloc d'internament, el saldo creditor del fons d'assistència s'ha de transferir al fons d'assistència d'un altre lloc d'internament per a interns de la mateixa nacionalitat o, si aquest lloc no existeix, a un fons central d'assistència que ha d'administrar-se en benefici de tots els interns que romanguin en poder de la potència detentora. En cas d'un alliberament general, la potència detentora es queda aquests beneficis, excepte acord del contrari conclòs entre les potències concernides.

Article 88

En tots els llocs d'internament exposats als bombardeigs aeris i altres perills de guerra, s'han d'instal·lar refugis adequats i en nombre suficient per garantir la protecció necessària. En cas d'alarma, els interns s'hi ha de poder traslladar al més ràpidament possible, excepte els que participen en la protecció de les seves dependències contra els perills abans esmentats. També se'ls ha d'aplicar qualsevol mesura de protecció que es prengui a favor de la població.

Cal adoptar precaucions suficients en llocs d'internament contra el perill d'incendi.

Capítol III. Aliments i roba

Article 89

La ració alimentària diària dels interns ha de ser suficient en quantitat, qualitat i varietat per garantir-los un bon estat de salut i per evitar-los problemes de manca. També s'ha de tenir en compte la dieta habitual dels interns.

A més els interns han de rebre els mitjans per preparar-se ells mateixos qualsevol menjar addicional que posseeixin.

Se'ls ha de proporcionar l'aigua potable suficient. S'ha de permetre la utilització de tabac.

Els interns que treballen han de rebre un suplement d'aliments proporcional al tipus de treball que efectuen.

S'ha de donar menjar addicional a les dones embarassades, a les que alleten i als infants menors de quinze anys, en proporció a les seves necessitats fisiològiques.

Article 90

S'ha de donar als interns totes les facilitats perquè es proveeixin de la roba, el calçat i la roba interior de recanvi necessaris i, més endavant, es procurin material addicional si és necessari. En cas que els interns no tinguin roba suficient, tenint en compte el clima, i no puguin procurar-se'n, la potència detentora els hi ha de proporcionar gratuïtament.

La roba proporcionada per la potència detentora als interns i les marques exteriors posades en aquesta roba no han de ser insultants ni els ha d'exposar al ridícul.

Els treballadors han de rebre un uniforme de treball, incloent-hi roba de protecció adequada, sempre que la naturalesa del treball així ho requereixi.

Capítol IV. Higiene i assistència mèdica**Article 91**

Cada lloc d'internament ha de tenir una infermeria adequada, sota l'autoritat d'un metge qualificat, on els interns rebin l'assistència de què puguin tenir necessitat, com també una dieta apropiada. S'han de separar els locals d'aïllament per als casos de malalties contagioses o mentals.

Les parteres i els interns que pateixin malalties greus, o l'estat dels quals requereixi un tractament especial, una operació quirúrgica o l'hospitalització, cal que siguin admesos en qualsevol establiment qualificat per tractar-los i han de rebre una assistència no inferior a la que es proporciona al conjunt de la població.

Els interns han de ser tractats, preferentment, per personal mèdic de la seva nacionalitat.

No es pot impedir als interns que es presentin a les autoritats mèdiques per ser examinats. Les autoritats mèdiques de la potència detentora han d'expedir, si els ho demanen, a cada intern que hagi fet un tractament una declaració oficial on consti la naturalesa de la seva malaltia o de les seves ferides, la durada del tractament i l'atenció rebuda. S'ha d'enviar un duplicat d'aquesta declaració a l'Agència central establerta en l'article 140.

El tractament, així com el subministrament de qualsevol aparell necessari per al manteniment dels interns en bon estat de salut, en particular pròtesis, dentals o altres, i ulleres, han de ser gratuïts per a l'intern.

Article 92

Les inspeccions mèdiques dels interns s'han d'efectuar com a mínim un cop al mes. La seva finalitat ha de ser, en particular, supervisar l'estat general de salut i de nutrició i la netedat dels interns,

així com detectar les malalties contagioses, en especial, la tuberculosi, la malària i les malalties venèries. Aquestes inspeccions han d'incloure, en particular, el control del pes de cada intern i, com a mínim un cop l'any, un examen radioscòpic.

Capítol V. Activitats religioses, intel·lectuals i físiques**Article 93**

Els interns han de tenir la plena llibertat per exercir els seus deures religiosos, incloent-hi l'assistència als oficis de la seva confessió, a condició que compleixin les regles de disciplina establertes per les autoritats detentores.

S'ha d'autoritzar als interns que són ministres d'un culte que exerceixin plenament el seu ministeri entre els seus companys. Amb aquesta finalitat la potència detentora ha de vetllar perquè siguin repartits d'una manera equitativa entre els diferents llocs d'internament on els interns parlen el mateix idioma i pertanyen a la mateixa religió. En cas que no hi hagi un nombre suficient d'aquests ministres, la potència detentora els ha de donar les facilitats necessàries, incloent-hi els mitjans de transport, per desplaçar-se d'un lloc d'internament a un altre, i els ha d'autoritzar a visitar els interns que estiguin hospitalitzats. Els ministres d'un culte han de gaudir de la llibertat de mantenir correspondència en assumptes relatius al seu ministeri amb les autoritats religioses del país de detenció i, en la mesura del possible, amb les organitzacions religioses internacionals de la seva confessió. No s'ha de considerar que aquesta correspondència formi part de la quota esmentada en l'article 107 però està subjecta a les disposicions de l'article 112.

Quan els interns no disposen de l'assistència de ministres de la seva confessió, o el nombre d'aquests darrers fos insuficient, l'autoritat religiosa local de la mateixa confessió pot nomenar, d'acord amb la potència detentora, un ministre de la mateixa confessió que la del interns o bé, si aquesta via és factible des d'un punt de vista confessional, un ministre d'un culte similar o un laic qualificat. Aquest darrer ha de gaudir dels avantatges atribuïts a la funció que assumeix. Les persones així nomenades s'han d'adaptar a tots els reglaments establerts per la potència detentora, en interès de la disciplina i la seguretat.

Article 94

La potència detentora ha de fomentar les activitats intel·lectuals, educatives, recreatives i esportives dels interns, alhora que els ha de donar la llibertat de participar-hi o no. Ha d'adoptar totes les mesures

possibles per garantir-ne l'exercici i, en particular, ha de posar a la seva disposició locals adequats.

S'han de concedir totes les facilitats possibles als interns per continuar els seus estudis o per començar-ne de nous. S'ha de garantir l'educació dels infants i dels joves; se'ls ha de permetre anar a l'escola ja sigui dins del lloc d'internament o fora.

Els interns han de tenir la possibilitat de fer exercicis físics, participar en esports i jocs a l'aire lliure. Amb aquesta finalitat, s'han de reservar espais lliures suficients en tots els llocs d'internament. S'han de reservar llocs especials per als infants i els joves.

Article 95

La potència detentora no pot utilitzar els interns com a treballadors, llevat que ho desitgin. Estan prohibits en qualsevol cas: el treball que, si s'imposés a una persona protegida no internada per la força, constituïria una infracció dels articles 40 i 51 d'aquest Conveni, així com l'ús per a treballs de caràcter degradant o humiliant.

Després d'un període de treball de sis setmanes, els interns poden renunciar a treballar en tot moment mitjançant un preavís de vuit dies.

Aquestes disposicions no constitueixen cap obstacle al dret de la potència detentora a obligar als metges, dentistes o altres membres del personal sanitari interns, a exercir la seva professió a favor dels seus companys interns; a ocupar interns per a tasques administratives i de manteniment del lloc d'internament; d'encarregar a aquestes persones feines a la cuina o altres tasques domèstiques, o finalment ocupar aquestes persones en treballs destinats a protegir els interns contra els bombardeigs aeris o altres riscos resultants de la guerra. No obstant això, no es pot obligar cap intern que efectui tasques per a les quals un metge de l'administració l'ha declarat físicament no apte.

La potència detentora ha d'assumir tota la responsabilitat de totes les condicions laborals, l'assistència mèdica, el pagament dels salaris i ha de garantir la reparació dels accidents de treball i les malalties professionals. Les condicions laborals així com la reparació dels accidents de treball i les malalties professionals han de ser conformes amb la legislació nacional i el costum; en cap cas han de ser inferiors a les que s'apliquen per una feina de la mateixa naturalesa en la mateixa zona. Els salaris s'han de determinar d'una manera equitativa a través d'acord entre els interns, la potència detentora i, si escau, els altres patrons que la potència detentora, tenint en compte l'obligació de la potència detentora d'ocupar-se gratuïtament del manteniment dels interns i concedir-los l'atenció mèdica que el seu estat de salut pugui requerir. Els interns destinats

permanentment als treballs esmentats en el tercer paràgraf d'aquest article han de rebre de la potència detentora un sou just; les condicions laborals i la reparació dels accidents de treball i de les malalties professionals no han de ser inferiors a les que s'apliquen a una feina de la mateixa naturalesa en la mateixa zona.

Article 96

Tots els destacaments laborals han de romandre part i dependre d'un lloc d'internament. Les autoritats competents de la potència detentora i el comandant del lloc d'internament són responsables de l'observança en els destacaments de treball de les disposicions d'aquest Conveni. El comandant ha de tenir una llista actualitzada dels destacaments de treball que depenen d'ell i l'ha de comunicar als delegats de la potència protectora, del Comitè Internacional de la Creu Roja o d'altres organitzacions humanitàries que visitin els llocs d'internament.

Capítol VI. Béns personals i recursos econòmics

Article 97

Els interns han d'estar autoritzats a conservar els seus objectes i efectes d'ús personal. No se'ls pot confiscar els diners, xecs, títols, etc. així com els objectes de valor que posseeixin, llevat que es faci de conformitat amb un procediment establert. Se'ls ha de donar rebuts detallats.

Les quantitats s'han de pagar al compte de cada intern tal com ho estableix l'article 98. Aquestes quantitats no es poden convertir a una altra divisa llevat que la legislació en el territori en el qual el propietari està internat ho requereixi o si l'intern hi dóna el seu consentiment.

Els objectes que sobretot tenen un valor personal o sentimental no poden ser confiscats.

Una dona internada només pot ser escorcollada per una dona.

En el moment del seu alliberament o de la seva repatriació, els interns han de rebre tots els objectes, els diners, xecs, títols, etc. que se'ls haguessin confiscat durant l'internament, i han de rebre en efectiu el saldo creditor dels seus comptes portats d'acord amb l'article 98, llevat dels objectes o valors retinguts per la potència detentora en virtut de la seva legislació en vigor. Si es retenen els béns d'un intern amb motiu d'aquesta legislació, l'interessat ha de rebre un rebut detallat.

Els documents familiars o d'identitat que estiguin en mans dels interns només poden ser retirats amb un contrarebut. En cap moment s'han de deixar els

interns sense documents d'identitat. Si no en tenen, han de rebre documents especials que han d'establir les autoritats detentores i que els serviran com a documents d'identitat fins al final del seu internament.

Els interns poden conservar a sobre una certa quantitat de diners, en efectiu o en forma de vals de compra, perquè puguin comprar.

Article 98

Tots els interns han de rebre regularment assignacions per poder comprar articles i objectes, com ara tabac, articles de bany, etc. Aquestes assignacions poden tenir la forma de crèdits o de vals de compra.

A més, els interns poden rebre subsidis de la potència de la qual són nacionals, de les potències protectores, de qualsevol organisme que els pugui prestar ajuda o de la seva família, així com les rendes dels seus béns d'acord amb la legislació de la potència detentora. Els imports dels subsidis concedits per la potència d'origen han de ser els mateixos per a totes les categories d'interns (invàlids, malalts, dones embarassades, etc.) i no poden ser assignats per aquesta potència ni distribuïts per la potència detentora sobre la base de discriminacions prohibides per l'article 27 d'aquest Conveni.

La potència detentora ha de tenir un compte corrent per a cada intern, al qual s'han d'ingressar les assignacions esmentades en el present article, els salaris guanyats per l'intern i els pagaments rebuts, així com les quantitats que se'ls retirin i que puguin estar disponibles de conformitat amb la legislació en vigor en el territori on es trobi l'intern. S'han de concedir a l'intern totes les facilitats compatibles amb la legislació en vigor en el territori interessat per enviar diners a la seva família i a altres persones que depenen econòmicament d'ell. Pot treure d'aquest compte les quantitats necessàries per a les seves despeses personals, dins els límits fixats per la potència detentora. En tot moment se'ls han de donar les facilitats raonables per consultar i obtenir extractes del seu compte. Aquest compte s'ha de comunicar a la potència protectora, si ho demana, i en cas de trasllat, el compte ha de seguir l'intern.

Capítol VII. Administració i disciplina

Article 99

Cada lloc d'internament s'ha de posar sota l'autoritat d'un oficial o funcionari responsable, escollit dins les forces militars regulars o dins el marc de l'administració civil regular de la potència detentora. L'oficial o el funcionari encarregat del lloc d'internament ha de tenir una còpia d'aquest

Conveni en la llengua oficial, o en una de les llengües oficials, del seu país i ha de ser responsable de la seva aplicació. El personal de vigilància ha de rebre formació sobre les disposicions del present Conveni i dels reglaments que tinguin per objecte la seva aplicació.

El text d'aquest Conveni i els texts dels acords especials conclusos en virtut d'aquest Conveni s'han d'anunciar dins del lloc d'internament, en un idioma que els interns entenguin, o bé han d'estar en poder del Comitè d'Interns.

Els reglaments, ordres, notificacions i avisos de tot tipus han de ser comunicats als interns i anunciats en els llocs d'internament, en un idioma que entenguin.

Totes les ordres i manaments adreçats als interns individualment s'han de donar, així mateix, en un idioma que entenguin.

Article 100

El règim disciplinari en els llocs d'internament ha de ser compatible amb els principis humanitaris i, en cap circumstància, no ha d'incloure reglaments que imposin als interns cap esforç físic perillós per a la seva salut o que impliqui un tracte vexatori físic o moral. Està prohibida la identificació mitjançant tatuatges o l'aplicació de senyals o marques en el cos.

En particular, està prohibit fer estar dret o passar llista prolongadament, els exercicis físics de càstig, els exercicis de maniobres militars o la reducció de les racions alimentàries.

Article 101

Els interns tenen dret a presentar a les autoritats en poder de les quals es troben les seves peticions respecte al règim al qual estan sotmesos.

També tenen el dret d'adreçar-se sense restricció a través del Comitè d'Interns o directament, si ho consideren necessari, als representants de la potència protectora, per tal d'indicar-los els punts sobre els quals puguin tenir queixes per formular respecte del règim d'internament.

Aquestes peticions i queixes han de ser transmeses immediatament i sense cap modificació, fins i tot si aquestes darreres són reconegudes com infundades, no poden donar peu a cap càstig.

Els comitès d'interns poden enviar informes periòdics sobre la situació dels llocs d'internament i les necessitats dels interns als representants de la potència protectora.

Article 102

En cada lloc d'internament, els interns han d'escollir lliurement en una votació secreta cada sis mesos, els

membres d'un comitè encarregat de representar-los davant de les autoritats de la potència detentora, i la protectora, del Comitè Internacional de la Creu Roja i de qualsevol altre organisme que els pugui ajudar. Els membres del comitè són reelegibles.

Els interns elegits entren en funcions després que l'autoritat detentora hagi aprovat la seva elecció. Els motius de denegació o destitució eventuals han de ser comunicats a les potències protectores en qüestió.

Article 103

Els comitès d'interns han de contribuir al benestar físic, espiritual i intel·lectual dels interns.

En particular, en cas que els interns decidissin organitzar un sistema d'ajuda mútua entre ells, aquesta organització estaria dins de la competència dels comitès, independentment de les funcions especials que tenen assignades en virtut d'altres disposicions d'aquest Conveni.

Article 104

No s'ha de requerir dels membres dels comitès d'interns que duguin a terme qualsevol altra feina, si aquesta fa més difícil l'acompliment de les seves funcions.

Els membres dels comitès poden nomenar entre els interns els auxiliars que els siguin necessaris. Se'ls han de concedir totes les facilitats materials, en particular, una certa llibertat de moviment necessària per a l'acompliment de les seves funcions (visites a destacaments de treball, recepció de mercaderies, etc.).

També s'han de donar totes les facilitats als membres dels comitès perquè puguin comunicar-se per correu i telègraf amb les autoritats detentores, les potències protectores, el Comitè Internacional de la Creu Roja i els seus delegats, així com amb els organismes que prestin ajuda als interns. Els membres dels comitès que es troben dins dels destacaments han de gaudir de les mateixes facilitats per comunicar-se amb el seu comitè del principal lloc d'internament. Aquestes comunicacions no s'han de limitar, ni considerar que formin part de la quota esmentada en l'article 107.

Cap membre del comitè pot ser traslladat sense que se l'hagi deixat un temps raonable per posar al corrent al seu successor dels assumptes en curs.

Capítol VIII. Relacions amb l'exterior

Article 105

Immediatament després d'internar persones protegides, les potències detentores les han d'informar, i també a la potència de la qual en són

nacionals i a la seva potència protectora, de les mesures previstes per executar les disposicions d'aquest capítol. Així mateix, les potències detentores han de notificar qualsevol modificació aportada a aquestes mesures.

Article 106

Tan aviat com sigui internat, o com a més tard una setmana després de la seva arribada al lloc d'internament, i també en els casos de malaltia o de trasllat a una altre lloc d'internament o a un hospital, s'ha de permetre a cada intern enviar directament a la seva família, d'una banda, i a l'Agència central establerta per l'article 140, de l'altra, una targeta d'internament establerta, si és possible, segons el model annexat a aquest Conveni, informant-los del seu internament, la seva adreça i el seu estat de salut. Aquestes targetes s'han d'enviar al més ràpidament possible i no es poden demorar de cap manera.

Article 107

S'ha d'autoritzar els interns a enviar i rebre cartes i postals. Si la potència detentora creu necessari limitar el nombre de cartes i postals enviades per cada intern, aquest nombre no pot ser inferior a dues cartes i quatre postals al mes; han de ser redactades segons el model annexats a aquest Conveni. Si s'han d'efectuar limitacions respecte a la correspondència adreçada als interns, només poden ser ordenades per la potència d'origen, eventualment a petició de la potència detentora. Aquestes cartes i postals s'han de transportar dins d'un termini raonable; no es poden demorar o retenir per raons disciplinàries.

S'ha d'autoritzar els interns que porten molt de temps sense notícies de la seva família o que es troben amb la impossibilitat de rebre notícies dels seus familiars o de donar-los notícies per la via ordinària, com també aquells que es troben a una distància considerable de les seves llars, a enviar telegrams, contra pagament de les taxes telegràfiques en la moneda de què disposin. Així mateix, s'han de beneficiar d'aquesta disposició en cas d'urgència reconeguda.

Com a regla general, el correu dels interns ha d'estar escrit en la seva llengua materna. Les parts en conflicte poden autoritzar correspondència en altres idiomes.

Article 108

S'ha d'autoritzar els interns a rebre, per correu o per qualsevol altre mitjà, enviaments individuals o col·lectius que continguin, en particular, aliments, roba, medicaments, com també llibres i objectes destinats a respondre a les seves necessitats en

matèria de religió, estudis o d'oci. Aquests enviaments no poden alliberar, de cap manera, la potència detentora de les obligacions que li incumbeixen en virtut d'aquest Conveni.

En cas que sigui necessari, per motius de caràcter militar, limitar la quantitat d'aquests enviaments, s'ha d'avisar degudament la potència protectora, el Comitè Internacional de la Creu Roja o qualsevol altre organisme que ajudi els interns i que sigui responsable de transmetre aquests enviaments.

Les modalitats relatives a l'expedició d'enviaments individuals o col·lectius han de ser l'objecte, si és necessari, d'acords especials entre les potències concernides, que en cap cas poden retardar la recepció per part dels interns dels enviaments de socors. Les trameses de roba o d'aliments no poden incloure llibres. El material mèdic de socors s'ha d'enviar, en general, en paquets col·lectius.

Article 109

En absència d'acords especials entre les parts en conflicte sobre les modalitats relatives a la recepció i distribució d'enviaments d'ajuda col·lectiva, s'ha d'aplicar el reglament relatiu als enviaments col·lectius que s'annexa a aquest Conveni.

En cap cas, els acords especials establerts més amunt, no poden restringir el dret dels comitès d'interns de prendre possessió d'enviaments d'ajuda col·lectius destinats als interns, de procedir a la seva distribució i disposar-ne en interès dels destinataris. Aquests acords tampoc poden restringir el dret dels representants de la potència protectora, del Comitè Internacional de la Creu Roja, o de qualsevol altre organisme que ajudi els interns i que estiguin encarregats de transferir aquests enviaments col·lectius, de supervisar-ne la distribució als seus destinataris.

Article 110

Tots els enviaments d'ajuda per als interns estan exempts de taxes d'importació, duana i altres.

Tots els enviaments incloent-hi els paquets postals d'ajuda i els enviaments de diners, provinents d'altres països, destinats als interns o expedits per ells per via postal, ja sigui directament o mitjançant les oficines d'informació establertes en l'article 136 i l'Agència central d'informació establerta en l'article 140, estan exempts de totes les taxes postals tant en els països d'origen i de destí com en els països intermediaris. Amb aquesta finalitat, en particular, les exempcions previstes en el Conveni postal universal de 1947 i en els acords de la Unió Postal Internacional a favor de civils de nacionalitat enemiga retinguts en camps o presons civils, s'ha d'estendre a altres persones internades protegides

sota el règim del present Conveni. Els països no signataris dels acords més amunt esmentats han de ser obligats a concedir les franquícies en les mateixes condicions.

Les despeses de transport dels enviaments d'ajuda destinats als interns i que, per motius de pes o per qualsevol altre motiu, no es poden enviar per via postal, són a càrrec de la potència detentora en tots els territoris sota el seu control. Les altres potències part en el present Conveni han d'assumir les despeses de transport en els seus territoris respectius.

Les despeses relacionades amb el transport d'aquests enviaments, que no estan cobertes pels paràgrafs anteriors, van a càrrec dels remitent.

Les altes parts contractants s'han d'esforçar a reduir, al màxim possible, les taxes telegràfiques pels telegrams enviats pels interns o adreçats a ells.

Article 111

En cas que les operacions militars impedeixin que les potències concernides compleixin amb la seva obligació de garantir el transport dels enviaments establerts en els articles 106, 107, 108 i 113, les potències protectores en qüestió, el Comitè Internacional de la Creu Roja i qualsevol altre organisme degudament aprovat per les parts en conflicte, poden començar a garantir el transport d'aquests enviaments amb els mitjans adequats (vagons, vehicles de motor, vaixells o avió, etc.). Amb aquesta finalitat, les altes parts contractants s'han d'esforçar a proveir-los amb aquests mitjans de transport i permetre'n la circulació, en especial, concedint els salconduits necessaris.

Aquests mitjans de transport també es poden utilitzar per despatxar:

- a) La correspondència, les llistes i els informes intercanviats entre l'Agència central d'informació a què fa referència l'article 140 i les oficines nacionals esmentades en l'article 136.
- b) La correspondència i els informes relatius als interns que les potències protectores, el Comitè Internacional de la Creu Roja i qualsevol altre organisme que ajudi els interns intercanviïn amb els seus propis delegats o amb les parts en conflicte.

Aquestes disposicions no limiten de cap manera el dret de qualsevol part en conflicte a organitzar altres mitjans de transport si així ho prefereix i de lliurar salconduits, segons les condicions que puguin ser acordades.

Les despeses ocasionades per l'ús d'aquests mitjans de transport van a càrrec, proporcionalment a la importància dels enviaments, de les parts en conflicte, els nacionals de les quals es beneficien d'aquests serveis.

Article 112

La censura de la correspondència adreçada als interns o expedida per ells s'ha d'efectuar al més ràpidament possible.

El control de les trameses destinades als interns no s'ha de dur a terme en condicions que puguin comprometre la conservació dels productes que contenen i s'ha d'efectuar en presència del destinatari o d'un company apoderat per aquest. El lliurament als interns de trameses individuals o col·lectives no s'ha de demorar amb el pretext de dificultats de censura.

Qualsevol prohibició de correspondència decretada per les parts en conflicte ja sigui per motius militars o polítics, només pot ser temporal i ha de durar el mínim possible.

Article 113

Les potències detentores han de proporcionar totes les facilitats raonables per transmetre, a través de la potència protectora o de l'Agència Central establerta en l'article 140, o per altres mitjans requerits, testaments, poders, o tots altres documents adreçats als interns o expedits per ells.

En tots els casos les potències detentores han de facilitar als interns l'establiment i la legalització en la forma legal deguda d'aquests documents, en particular els han d'autoritzar a consultar un jurista.

Article 114

La potència detentora ha de proporcionar als interns totes les facilitats per permetre'ls de gestionar els seus béns, que siguin compatibles amb el règim d'internament i la legislació en vigor. Amb aquesta finalitat, aquesta potència pot autoritzar-los a sortir del lloc d'internament en casos urgents i si les circumstàncies ho permeten.

Article 115

Sempre que un intern sigui part en un procediment de qualsevol tribunal, la potència detentora ha de fer que, si l'interessat ho requereix, s'informi el tribunal del seu arrest i ha de vetllar, dins dels límits legals, perquè es duguin a terme totes les mesures necessàries per impedir que pateixin cap perjudici a causa del seu internament, respecte a la preparació i la tramitació de la seva causa o respecte a l'execució de tota sentència del tribunal.

Article 116

S'ha d'autoritzar els interns a rebre visites, en especial dels parents propers, a intervals regulars i al més freqüentment possible.

En cas d'urgència i en la mesura del possible, s'ha d'autoritzar els interns a visitar les seves famílies, en particular en casos de mort o de malaltia greu de parents.

Capítol IX. Sancions penals i disciplinàries**Article 117**

Amb subjecció a les disposicions d'aquest capítol, la legislació en vigor en el territori on es troben continuarà aplicant-se als interns que cometin delictes durant l'internament.

Si les lleis, reglaments o ordres generals declaren punibles els actes comesos pels interns, mentre que els mateixos actes no són punibles quan els cometen persones que no són internes, aquests actes només poden causar sancions disciplinàries.

No es pot castigar cap intern més d'una vegada per un mateix fet, o per un mateix càrrec.

Article 118

Els tribunals o les autoritats quan dicten una sentència han de tenir en compte, en la mesura del possible, el fet que el processat no és un nacional de la potència detentora. Han de tenir la llibertat per reduir la pena prescrita per la infracció per la qual s'acusa l'intern i no estan obligats, a aquest efecte, a aplicar la pena mínima prescrita.

Estan prohibits tots els empresonaments en locals sense llum natural i, en general, qualsevol forma de crueltat.

Els interns condemnats no poden, després d'haver complert les condemnes que els hagin estat infligides disciplinàriament o judicialment, a ser tractats diferentment dels altres interns.

La durada de la detenció preventiva d'un intern s'ha de deduir de tota pena privativa de llibertat que li hagi estat infligida disciplinàriament o judicialment.

Els comitès d'interns han de ser informats de tots els processos judicials incoats contra els interns dels quals ells són els representats, així com dels seus resultats.

Article 119

Les sancions disciplinàries aplicables als interns són les següents:

1. Una multa fins a un total del 50 per cent del salari previst a l'article 95 i durant un període no superior als trenta dies.
2. La supressió dels avantatges concedits a més del tracte establert per aquest Conveni.

3. Tasques dures, que no superin dos hores al dia, i executades en relació amb el manteniment del lloc d'internament.

4. Les detencions.

En cap cas les penes disciplinàries han de ser inhumanes, brutals o perilloses per a la salut dels interns. Han de tenir en compte la seva edat, el sexe i l'estat de salut.

La durada d'una mateixa pena en cap cas ha de sobrepasar un màxim de trenta dies consecutius, malgrat que l'intern hagi de respondre disciplinàriament per diversos fets quan es jutgi el seu cas, independentment de si aquests fets estan relacionats o no.

Article 120

Els interns que es tornin a capturar després d'una fuga o d'una temptativa de fuga, només han d'estar subjectes a sancions disciplinàries respecte a aquest acte, fins i tot si són reincidents.

En derogació de l'article 118, paràgraf 3, els interns castigats a continuació d'una fuga o d'una temptativa de fuga, poden estar subjectes a un règim de vigilància especial, a condició que aquest règim no afecti el seu estat de salut, que s'exerceixi en un lloc d'internament i que no ocasioni la supressió de cap de les garanties atorgades per aquest Conveni.

Els interns que hagin cooperat a una fuga o una temptativa de fuga, només estan subjectes per aquest càrrec a una sanció disciplinària.

Article 121

La fuga o la temptativa de fuga, fins i tot si hi ha reincidència, no s'han de considerar com una circumstància agreujant en el cas en què l'intern sigui denunciat als tribunals per infraccions comeses durant la seva fuga.

Les parts en conflicte han de vetllar perquè les autoritats competents siguin indulgents en les seves apreciacions per saber si una infracció comesa per un intern ha de ser castigada disciplinàriament o judicialment, en especial, respecte als fets relacionats amb la fuga o amb la temptativa de fuga.

Article 122

Els actes que constitueixin una infracció contra la disciplina s'han d'investigar immediatament. Aquesta norma s'ha d'aplicar en particular, en casos de fuga o temptativa de fuga i l'intern que es torna a capturar s'ha de lliurar a les autoritats competents al més aviat possible.

En cas d'infracció disciplinària, s'ha de reduir la presó preventiva a un mínim estricte per a tots els interns, i no ha d'excedir de catorze dies. En tots els

casos la seva durada s'ha de deduir de la pena privativa de llibertat que li sigui infligida.

Les disposicions dels articles 124 i 125 s'han d'aplicar als interns detinguts preventivament per una infracció disciplinària.

Article 123

Sense perjudici de la competència dels tribunals i de les autoritats superiors, les sancions disciplinàries només poden ser pronunciades pel comandant del lloc d'internament, o per un oficial o un funcionari responsable al qual hagi delegat el seu poder disciplinari.

Abans que es pronunciï una pena disciplinària, s'ha d'informar amb precisió l'intern processat dels fets de què se l'acusa i se l'ha d'autoritzar a justificar la seva conducta, a defensar-se, a citar testimonis i recórrer, si és necessari, als serveis d'un intèrpret qualificat. La decisió ha de ser pronunciada en presència de l'acusat i d'un membre del Comitè d'Interns.

No ha de passar més d'un mes entre la decisió disciplinària i la seva execució.

Quan s'imposa a un intern una nova sanció disciplinària, un termini de com a mínim tres dies ha de separar l'execució de cadascuna de les sancions, si la durada d'una d'aquestes és de deu dies o més.

El comandant del lloc d'internament ha de tenir un registre de les sancions disciplinàries pronunciades que ha d'estar a disposició dels representants de la potència protectora.

Article 124

En cap cas els interns poden ser traslladats a establiments penitenciaris (presons, penitenciaris, centres de convictes, etc.) per complir-hi les sancions disciplinàries.

Els locals en els quals es compleixen les sancions disciplinàries han de ser conformes a les exigències d'higiene, i en particular, han de tenir material suficient per dormir. S'ha de permetre als interns que compleixen sancions que es mantinguin en estat de netedat.

Les dones internes que compleixin una sanció disciplinària s'han de recloure en dependències separades de les dels homes i han d'estar sota la supervisió immediata de dones.

Article 125

Els interns sancionats disciplinàriament tenen la facultat de fer exercici cada dia i estar a l'aire lliure com a mínim dues hores diàries.

Se'ls ha d'autoritzar, si així ho demanen, a presentar-se al reconeixement mèdic diari. Han de rebre

l'assistència que requereixi el seu estat de salut i, si és necessari, se'ls ha de traslladar a la infermeria del lloc d'internament o a un hospital.

Se'ls ha d'autoritzar a llegir i escriure, així com a enviar i rebre cartes. No obstant això, se'ls pot retenir els paquets i trameses de diners fins a l'expiració de la pena; mentrestant, aquestes trameses s'han de confiar al Comitè d'Interns, que lliurarà a la infermeria els productes peribles que continguin els paquets.

Cap intern sancionat disciplinàriament pot ser privat del benefici de les disposicions dels articles 107 i 143.

Article 126

Els articles 71 a 76 ambdós inclosos s'han d'aplicar, per analogia, a les actuacions contra interns que estiguin en el territori nacional de la potència detentora.

Capítol X. Trasllats d'interns

Article 127

El trasllat d'interns sempre s'ha d'efectuar amb humanitat. Com a norma general, s'ha de dur a terme per ferrocarril o per altres mitjans de transport i en condicions com a mínim iguals a les que obtenen les forces de la potència detentora en els seus desplaçaments. Si, excepcionalment, aquests trasllats s'han d'efectuar a peu, no poden realitzar-se llevat que els interns estiguin en un bon estat de salut i, en cap cas, no se'ls pot exposar a un cansament excessiu.

La potència detentora ha de proporcionar als interns, durant el trasllat, aigua potable i aliments suficients en quantitat, qualitat i varietat per mantenir-los en bona salut, i també la roba necessària, l'allotjament adequat i l'atenció mèdica necessària. La potència detentora ha de prendre totes les precaucions necessàries per garantir la seva seguretat durant el trasllat i ha d'establir, abans de la seva sortida, la llista completa de tots els interns traslladats.

Els interns malalts, ferits o invàlids, i les parteres no han de ser traslladats si el viatge pogués perjudicar el seu estat de salut, llevat que la seva seguretat ho requereixi imperativament.

Si el front s'aproxima a un lloc d'internament, no s'han de traslladar els interns que s'hi trobin llevat que es pugui dur a terme el seu trasllat en condicions de seguretat suficients, o llevat que s'exposin a més riscos si es queden en el lloc que si se'ls trasllada

Un cop decidit el trasllat dels interns, la potència detentora ha de tenir en compte els seus interessos ,

en particular de cara a no fer augmentar les dificultats de repatriació o de retorn al seu domicili.

Article 128

En cas de trasllat, s'ha d'avisar oficialment als interns de la sortida i de la seva nova adreça postal. Aquesta comunicat se'ls ha de fer amb temps suficient perquè puguin preparar el seu equipatge i informar-ne les seves famílies.

Se'ls ha d'autoritzar a emportar-se els seus efectes personals, la seva correspondència i els paquets que els hagin arribat a la seva adreça. El pes d'aquest equipatge es pot limitar si les condicions de trasllat així ho requereixen, però en cap cas per sota de vint-i-cinc quilograms per intern.

El correu i els paquets adreçats a l'antic lloc d'internament se'ls han de transmetre sense demora.

El comandant del lloc d'internament ha de prendre, d'acord amb el Comitè d'Interns, les mesures necessàries per efectuar el transport dels béns de la comunitat d'interns i dels equipatges que els interns no poden endur-se amb ells a causa d'una restricció adoptada en virtut del paràgraf segon d'aquest article.

Capítol XI. Defuncions

Article 129

Els interns poden remetre els seus testaments a les autoritats responsables que n'assumeixen la guarda. En cas de defunció d'un intern s'ha de trametre el seu testament sense demora a la persona que aquell hagi designat.

La defunció de cada intern ha de ser certificada per un metge i s'ha d'expedir un certificat on constin les causes de la mort i en quines circumstàncies s'ha produït.

S'ha d'establir un certificat de defunció oficial, degudament enregirat, d'acord amb les disposicions en vigor en el territori on està situat el lloc d'internament, i s'ha de transmetre ràpidament una còpia legalitzada a la potència protectora i també a l'Agència Central a què fa referència l'article 140.

Article 130

Les autoritats detentores han de vetllar perquè els interns morts en captivitat siguin enterrats honorablement, si és possible d'acord amb els ritus de la religió a la qual pertanyien i que les seves tombes siguin respectades, convenientment mantingudes i marcades de tal manera que sempre puguin ser retrobades.

Els interns difunts s'han d'enterrar en tombes individuals, llevat que casos de força major imposin

l'ús d'una tomba col·lectiva. Els cossos només poden ser incinerats per motius imperatius d'higiene o tenint en compte la religió de la persona difunta o d'acord amb el desig que aquesta hagi expressat a aquest efecte. En cas d'incineració, se n'ha de fer menció amb indicació dels motius en el certificat de defunció dels interns. Les autoritats responsables han de conservar amb cura les cendres i les han de traslladar al més aviat possible als parents més propers, si així ho sol·liciten.

Tan aviat com les circumstàncies ho permetin, i com a molt tard a la fi de les hostilitats, la potència detentora ha d'enviar llistes de les tombes dels interns difunts a les potències de les quals depenien, a través de les oficines d'informació previstes en l'article 136. Aquestes llistes han d'incloure tots els detalls necessaris per la identificació dels interns difunts i per la localització exacta de les seves tombes.

Article 131

La potència detentora ha d'obrir immediatament una investigació oficial per cada mort o ferida greu d'un intern, causada o presumptament causada per un sentinella, un altre intern o qualsevol altra persona, com també qualsevol mort per causa desconeguda.

S'ha d'enviar immediatament una comunicació sobre aquest assumpte a la potència protectora. S'han de recollir les declaracions de tots els testimonis, elaborar un informe que les inclogui i comunicar-lo a la dita potència.

Si la investigació estableix la culpabilitat d'una o més persones, la potència detentora ha de prendre totes les mesures per emprendre diligències judicials contra la persona o les persones responsables.

Capítol XII. Alliberament, repatriació i hospitalització en països neutrals

Article 132

La potència detentora ha d'alliberar tota persona internada tan bon punt desapareguin les causes que han motivat el seu internament.

A més, les parts en conflicte s'han d'esforçar durant les hostilitats, a concloure acords per alliberar, repatriar, retornar al lloc de domicili o d'hospitalització en un país neutral de certes classes d'interns, en particular els infants, les dones embarassades i les mares amb nadons i infants petits, els ferits i els malalts o els interns que hagin sofert un llarg captiveri.

Article 133

L'internament s'ha d'acabar al més aviat possible després de l'acabament de les hostilitats.

Els interns en territori d'una part en conflicte contra els quals hi hagi actuacions penals pendents per infraccions que no estan exclusivament subjectes a una sanció disciplinària, poden ser retinguts fins a la fi del procediment i, si les circumstàncies ho requereixen, fins a l'expiració de la pena. El mateix s'aplica als interns que hagin estat condemnats prèviament a una pena privativa de llibertat.

Per acord entre la potència detentora i les potències concernides, s'han d'instituir comissions després de l'acabament de les hostilitats o de l'ocupació de territoris, per buscar els interns dispersats.

Article 134

Les altes parts contractants han d'esforçar-se, a l'acabament de les hostilitats o de l'ocupació, per garantir el retorn de tots els interns a la seva darrera residència, o per facilitar la seva repatriació.

Article 135

La potència detentora assumeix les despeses de retorn dels interns alliberats als llocs on residien quan se'ls va internar, o, si se'ls va capturar durant el seu viatge o en alta mar, el cost d'acabar el viatge o el retorn al seu punt de partida.

Si la potència detentora refusa el permís per residir en el seu territori a un intern alliberat que prèviament hi havia tingut el seu domicili regular, ha de pagar les despeses de la seva repatriació. Si, tanmateix, l'intern prefereix retornar al seu país sota la seva responsabilitat o per obeir el Govern al qual deu lleialtat, la potència detentora no està obligada a pagar aquestes despeses més enllà del seu territori. La potència detentora no està obligada a pagar les despeses de repatriació d'un intern que va ser internat a petició d'ell mateix.

Si els interns són traslladats de conformitat amb l'article 45, la potència que els trasllada i la que els acull s'han de posar d'acord sobre la part de les despeses que ha d'assumir cadascuna d'elles.

Aquestes disposicions no han de perjudicar els acords especials que es puguin concloure entre les parts en conflicte en relació amb l'intercanvi i la repatriació dels seus nacionals en mans enemigues.

Secció V. Oficines i Agència Central d'Informació

Article 136

Des de l'inici d'un conflicte i en tots els casos d'ocupació, cadascuna de les parts en conflicte ha d'establir una oficina oficial d'informació

encarregada de rebre i transmetre les informacions sobre les persones protegides que tingui en el seu poder.

Cadascuna de les parts en conflicte ha de facilitar, en el termini més breu possible, a la referida oficina les informacions sobre les mesures adoptades contra tota persona protegida i detinguda durant més de dues setmanes, subjecta a residència forçosa o internada. A més, ha de requerir dels diversos serveis concernits que proporcionin ràpidament a l'oficina abans esmentada les indicacions relatives als canvis que sobrevinguin en l'estat de salut d'aquestes persones protegides, com ara, els trasllats, els alliberaments, les repatriacions, les fugues, les hospitalitzacions, els naixements i les defuncions.

Article 137

L'Oficina Nacional d'Informació ha d'enviar immediatament les informacions relatives a les persones protegides a través dels mitjans més ràpids a la potència de què són nacionals les persones o a la potència en el territori de les quals residien, amb la mediació de les potències protectores i també a través de l'Agència Central creada en virtut de l'article 140. Les oficines també han de contestar totes les sol·licituds que es puguin rebre respecte a les persones protegides.

Les oficines d'informació han de transmetre les informacions relatives a una persona protegida, llevat que la seva transmissió pugui ser perjudicial per a la persona en qüestió o la seva família. Fins i tot en aquest cas, l'Agència Central no pot retenir les informacions i, quan se li notifiquin les circumstàncies, prendrà les precaucions necessàries indicades en l'article 140.

Qualsevol comunicació per escrit emesa per tota oficina ha de ser autenticada amb una signatura o un segell.

Article 138

Les informacions rebudes i transmeses per l'Oficina Nacional d'Informació ha de ser de tal naturalesa que permeti identificar exactament la persona protegida i avisar ràpidament la seva família. Les informacions en relació amb cada persona han d'incloure com a mínim els cognoms, el nom, el lloc i la data completa de naixement, la nacionalitat, la darrera residència, les dades personals, el cognom del pare i el cognom de la mare, la data i la naturalesa de les mesures preses respecte a l'individu, així com el lloc on ha estat capturada, la direcció a la qual se li pot enviar correspondència i el nom i l'adreça de la persona que s'ha d'informar.

Igualment, les informacions sobre l'estat de salut dels interns malalts o ferits greument han de ser

proporcionades regularment i, si és possible, cada setmana.

Article 139

L'Oficina Nacional d'Informació, a més, és l'encarregada de recollir tots els objectes personals de valor deixats per les persones protegides esmentades en l'article 136, en particular en el moment de la seva repatriació, alliberament, fuga o defunció; i els ha de transmetre a les persones interessades, directament o, si és necessari, a través de l'Agència Central. L'Oficina ha d'enviar aquests objectes en paquets precintats per l'oficina; s'han d'afegir a aquests paquets les declaracions que estableixen amb precisió la identitat de les persones a les quals pertanyien aquests objectes així com un inventari complet del paquet. S'han de mantenir registres detallats de la recepció i de l'expedició de tots aquests objectes de valor.

Article 140

Una agència central d'informació per a les persones protegides, en particular per a interns, ha de ser creada en un país neutral. El Comitè Internacional de la Creu Roja ha de proposar, si ho considera necessari, a les potències concernides l'organització d'aquesta agència, que pot ser la mateixa que la prevista en l'article 123 del Conveni de Ginebra relatiu al tractament degut als presoners de guerra del 12 d'agost de 1949.

Aquesta agència és l'encarregada de concentrar totes les informacions del tipus exposat en l'article 136 que pugui obtenir a través de les vies oficials o privades i les ha de transmetre al més ràpidament possible al país d'origen o de residència de les persones concernides, llevat del cas en què aquesta transmissió pugui perjudicar les persones relacionades amb aquestes dades, o per a la seva família. Ha de rebre de les parts en conflicte totes les facilitats raonables per efectuar aquestes transmissions.

Es demana a les altes parts contractants, i en particular a aquelles els nacionals de les quals es beneficien dels serveis de l'Agència Central, que donin a aquesta Agència l'ajuda econòmica que pugui necessitar.

Les disposicions anteriors en cap cas s'han d'interpretar en el sentit que restringeixin l'activitat humanitària del Comitè Internacional de la Creu Roja i de les societats d'ajuda mencionades en l'article 142.

Article 141

Les oficines nacionals d'informació i l'Agència Central d'Informació han de gaudir de la franquícia

de port per a tot el correu, i també de les exempcions establertes en l'article 110, i, en la mesura del possible, de la franquícia telegràfica o com a mínim d'importants reduccions de les taxes.

Títol IV. Execució del Conveni

Secció I. Disposicions generals

Article 142

A reserva de les mesures que les potències detentores considerin indispensables per garantir la seva seguretat o satisfer qualsevol altra necessitat raonable, han d'acollir les organitzacions religioses, les entitats d'ajuda o qualsevol altre organisme que ajudi les persones protegides. Han de concedir-los totes les facilitats necessàries així com als seus delegats degudament acreditats per visitar les persones protegides, per distribuir-los l'ajuda i el material de qualsevol procedència destinat a fins educatius, recreatius o religiosos, o per ajudar-los a organitzar el seu temps lliure en els llocs d'internament. Les societats o organismes abans esmentats es poden constituir en el territori de la potència detentora, o en qualsevol altre país, o poden tenir un caràcter internacional.

La potència detentora pot limitar el nombre de societats i organismes amb delegats autoritzats a desenvolupar les seves activitats en el seu territori i sota la seva supervisió, a condició, tanmateix, que aquesta limitació no impedeixi proporcionar ajuda eficaç i suficient a totes les persones protegides.

La posició especial del Comitè Internacional de la Creu Roja en aquest camp ha de ser reconeguda i respectada en tot moment.

Article 143

Els representants o els delegats de les potències protectores han de tenir permís per anar als llocs on es troben les persones protegides, en particular als llocs d'internament, de detenció i de treball.

Han de tenir accés a tots els locals utilitzats per les persones protegides i poden parlar amb elles sense testimonis, o a través d'un intèrpret, si és necessari.

Aquestes visites no s'han de prohibir llevat per raons de necessitats militars imperatives, i només com una mesura excepcional i temporal. La seva durada i freqüència no poden ser limitades.

Els representants i delegats de les potències protectores han de tenir tota la llibertat d'escollir els llocs que volen visitar. La potència detentora o ocupant, la potència protectora i quan sorgeixi l'ocasió la potència d'origen de les persones que es volen visitar, poden acordar que es permeti els compatriotes dels interns a participar en les visites.

Els delegats del Comitè Internacional de la Creu Roja han de gaudir de les mateixes prerrogatives. El nomenament d'aquests delegats s'ha de sotmetre a l'aprovació de la potència sota l'autoritat de la qual es troben els territoris on han d'exercir la seva activitat.

Article 144

Les altes parts contractants es comprometen a difondre, en temps de pau i en temps de guerra, el text d'aquest Conveni al més àmpliament possible en els seus països respectius i, en particular, a incloure l'estudi d'aquest en els seus programes d'instrucció militar i, si és possible, d'instrucció civil, de manera que els seus principis siguin coneguts pel conjunt de la població.

Totes les autoritats civils, militars, policíiques o altres, que en temps de guerra assumeixin responsabilitats respecte a les persones protegides, han de posseir el text del Conveni i ser especialment informades en relació amb les seves disposicions.

Article 145

Les altes parts contractants s'han de comunicar a través del Consell Federal suís i, durant les hostilitats, a través de les potències protectores, les traduccions oficials d'aquest Conveni, així com les lleis i els reglaments que puguin adoptar per garantir-ne l'aplicació.

Article 146

Les altes parts contractants es comprometen a prendre totes les mesures legislatives necessàries per establir les sancions penals adequades per a les persones que cometin, o ordenin cometre, qualsevol de les violacions greus d'aquest Conveni definides en l'article següent.

Cada part contractant té l'obligació de cercar les persones acusades d'haver comès, o haver ordenat cometre, qualsevol de les violacions greus, i ha de processar aquestes persones, independentment de la seva nacionalitat, davant els seus propis tribunals. També pot, si ho prefereix, i d'acord amb les condicions previstes per la seva pròpia legislació, lliurar aquestes persones perquè siguin jutjades per una altra part contractant interessada a perseguir-les, sempre que aquesta part contractant hagi retingut càrrecs suficients contra les persones mencionades.

Cada part contractant ha de prendre les mesures necessàries per reprimir els actes contraris a les disposicions d'aquest Conveni, que no siguin les violacions greus definides en l'article següent.

En totes les circumstàncies, els inculpatos han de gaudir de les garanties de procediment i de lliure defensa que no siguin menys favorables que les

previstes pels articles 105 i següents del Conveni de Ginebra relatiu al tractament degut als presoners de guerra del 12 d'agost de 1949.

Article 147

Les violacions greus a què fa referència l'article anterior són les que impliquin qualsevol dels actes següents, si són comesos contra persones o béns protegits per aquest Conveni: l'homicidi dolós, la tortura o el tractes inhumans, incloent-hi els experiments biològics, causar intencionadament un gran patiment o danys greus a la integritat física o a la salut, la deportació o el trasllat il·lícit, la detenció il·legal, l'obligació d'una persona protegida a servir en les forces armades de la potència enemiga, o la de privar-la del seu dret a ser jutjada legalment i imparcialment d'acord amb les prescripcions d'aquest Conveni, la presa d'ostatges, la destrucció i l'apropiació de béns a gran escala, que no estiguin justificades per necessitats militars i que siguin dutes a terme de forma il·lícita i arbitrària.

Article 148

Cap alta part contractant no pot eximir-se ella mateixa ni a una altra alta part contractant, de les responsabilitats en què ella o una altra alta part contractant hagin incorregut respecte a les violacions referides en l'article anterior.

Article 149

A petició d'una part en conflicte, s'ha d'iniciar una investigació, segons el model a determinar entre les parts interessades, en relació amb qualsevol violació al·legada del Conveni.

Si no s'arriba a cap acord amb relació al procediment d'investigació, les parts haurien d'acordar elegir un àrbitre que decidirà sobre el procediment que s'ha de seguir.

Un cop la violació hagi estat establerta, les parts en conflicte hi han de posar fi i l'han de reprimir al més ràpidament possible.

Secció II. Disposicions finals

Article 150

Aquest Conveni es redacta en anglès i francès. Ambdós textos són igualment fefaents.

El Consell Federal suís ha de fer redactar les traduccions oficials del Conveni en rus i en espanyol.

Article 151

Aquest Conveni, que porta la data d'avui, està obert a la signatura fins al 12 de febrer de 1950, en nom de les potències representades a la Conferència que es va obrir a Ginebra el 21 d'abril de 1949.

Article 152

Aquest Conveni s'ha de ratificar al més aviat possible i les ratificacions s'han de dipositar a Berna.

S'ha de prendre acta del dipòsit de cadascun dels instruments de ratificació i el Consell Federal suís ha de trametre una còpia legalitzada a totes les potències en nom de les quals hagi estat signat el Conveni o notificada l'adhesió.

Article 153

Aquest Conveni entrarà en vigor sis mesos després que s'hagin dipositat, com a mínim, dos instruments de ratificació.

Posteriorment, entrarà en vigor per a cada alta part contractant sis mesos després que dipositin el seu instrument de ratificació.

Article 154

En les relacions entre potències vinculades pel Conveni de l'Haia relatiu a les lleis i els costums de la guerra a terra, ja sigui el del 29 de juliol de 1899 o el del 18 d'octubre de 1907, i que són part en aquest Conveni, aquest últim completa les seccions II i III del Reglament annexat als Convenis de l'Haia més amunt esmentats.

Article 155

A partir de la data de la seva entrada en vigor, aquest Conveni quedarà obert a l'adhesió de tota potència en nom de la qual aquest Conveni no hagi estat signat.

Article 156

Les adhesions s'han de notificar per escrit al Consell Federal suís i produiran els seus efectes sis mesos després de la data en la qual arribin.

El Consell Federal suís ha de comunicar les adhesions a totes les potències en nom de les quals el Conveni hagi estat signat o l'adhesió de les quals hagi estat notificada.

Article 157

Les situacions establertes en els articles 2 i 3 faran immediatament efectives les ratificacions dipositades i les adhesions notificades per les parts en el conflicte abans o després del començament de les hostilitats o de l'ocupació. El Consell Federal suís ha de comunicar per la via més ràpida les ratificacions o adhesions rebudes de les parts en conflicte.

Article 158

Cadascuna de les altes parts contractants té la llibertat de denunciar aquest Conveni.

La denúncia ha de ser notificada per escrit al Consell Federal suís, que ha de comunicar la notificació als Governos de totes les altes parts contractants.

La denúncia produirà els seus efectes un any després de la seva notificació al Consell Federal suís. Tanmateix, la denúncia que hagi estat notificada quan la potència denunciada està involucrada en un conflicte, no produirà cap efecte fins que no s'hagi concertat la pau i, en tot cas, fins que les operacions d'alliberament, repatriació i establiment de les persones protegides per aquest Conveni no hagin acabat.

La denúncia només és vàlida respecte a la potència denunciada. No té cap efecte en les obligacions que les parts en conflicte continuen estant obligades a complir en virtut dels principis del dret de gentes, tal com resulten dels usos establerts entre nacions civilitzades, de les lleis de la humanitat i de les exigències de la consciència pública.

Article 159

El Consell Federal suís ha de fer inscriure aquest Conveni a la Secretaria de les Nacions Unides. El Consell Federal suís també ha d'informar la Secretaria de les Nacions Unides de totes les ratificacions, adhesions i denúncies que rebí respecte a aquest Conveni.

En testimoni de la qual cosa, els sotasignats, després d'haver dipositat els seus plens poders respectius, han signat aquest Conveni.

Fet a Ginebra el dotze d'agost de 1949, en llengua anglesa i francesa, l'original ha de ser dipositat als arxius de la Confederació suïssa. El Consell Federal suís en trameta una còpia legalitzada a cadascun dels estats signataris així com als estats que s'hi adhereixin.

Annex I. Projecte d'acord relatiu a les zones i localitats sanitàries i de seguretat

Article 1

Les zones sanitàries i de seguretat han d'estar estrictament reservades per a les persones esmentades en l'article 23 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya del 12 d'agost de 1949, i en l'article 14 del Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra del 12 d'agost de 1949, així com per al personal encarregat de l'organització i l'administració d'aquestes zones i localitats, i de l'atenció a les persones que s'hi troben concentrades.

No obstant això, les persones que tenen la seva residència permanent en aquestes zones han de tenir dret a romandre-hi.

Article 2

Les persones que es trobin, independentment del motiu, en una zona sanitària i de seguretat no han de dur a terme cap treball, ja sigui dins o fora d'aquesta zona, que tingui una relació directa amb operacions militars o amb la producció de material de guerra.

Article 3

La potència que creï una zona sanitària i de seguretat ha de prendre totes les mesures necessàries per prohibir l'accés a totes les persones que no tinguin dret a traslladar-s'hi o a trobar-s'hi.

Article 4

Les zones sanitàries i de seguretat han de complir les condicions següents:

- a) Només han de representar una petita part del territori controlat per la potència que les ha creades.
- b) Han d'estar escassament poblades en relació amb les possibilitats d'acolliment.
- c) Han d'estar allunyades i desproveïdes de qualsevol objectiu militar i d'instal·lacions industrials o administratives importants.
- d) No han d'estar situades en regions que, molt probablement, puguin esdevenir importants per a la conducció de la guerra.

Article 5

Les zones sanitàries i de seguretat han d'estar subjectes a les obligacions següents:

- a) Les vies de comunicació i els mitjans de transport que posseeixen no han de ser utilitzats per als desplaçaments de personal o material militars, ni que sigui en trànsit.
- b) No han de ser en cap cas defensades militarment.

Article 6

Les zones sanitàries i de seguretat han d'estar senyalitzades amb bandes amb ratlles vermelles obliqües sobre un fons blanc, col·locades a la perifèria i en els edificis.

Les zones exclusivament reservades als ferits i malalts poden ser senyalitzades amb creus roges (la Mitja Lluna Roja, el Lleó i el Sol Rojos) sobre fons blanc.

De nit poden ser igualment senyalitzades amb una il·luminació apropiada.

Article 7

Cada potència ha de comunicar a totes les altes parts contractants en temps de pau o a l'inici de les hostilitats, la llista de les zones sanitàries i de seguretat establertes en el territori que controla. També les ha d'informar de qualsevol zona nova creada durant un conflicte.

Tan aviat com la part contrària hagi rebut la notificació més amunt esmentada, la zona quedarà establerta legítimament.

Si, no obstant això, la part contrària considera que alguna condició del present acord no ha estat complerta, pot negar-se a reconèixer la zona avisant-ne immediatament la part de la qual depèn la zona en qüestió, o supeditar el seu reconeixement a la institució de control establerta en l'article 8.

Article 8

Cada potència que hagi reconegut una o diverses zones sanitàries i de seguretat establertes per la part contrària té dret a sol·licitar que una o més comissions especials controlin si les zones compleixen les condicions i les obligacions estipulades en aquest acord.

Amb aquesta finalitat, els membres de les comissions especials han de tenir en tot moment lliure accés a les diverses zones i poden fins i tot residir-hi permanentment. Se'ls han de donar totes les facilitats perquè puguin exercir les seves funcions d'inspecció.

Article 9

En cas que les comissions especials s'adonin de fets que els semblin contraris a les estipulacions d'aquest acord, immediatament n'han d'advertir la potència de la qual depèn la zona i concedir-li un termini de cinc dies com a màxim per posar-hi remei; informant-ne la potència que ha reconegut la zona.

Si, quan el termini hagi expirat, la potència de la qual depèn la zona no ha fet cas de l'advertència que se li ha dirigit, la part contrària pot declarar que ja no està obligada per aquest acord respecte a aquesta zona.

Article 10

Tota potència que creï una o més zones sanitàries i de seguretat, així com les parts contràries a les quals s'ha notificat la seva existència, han de nomenar o fer que les potències protectores o altres potències neutrals designin les persones que poden formar part de les comissions especials esmentades en els articles 8 i 9.

Article 11

En cap circumstància les zones sanitàries i de seguretat poden ser atacades, però han de ser protegides i respectades en tot moment per les parts en conflicte.

Article 12

En cas d'ocupació d'un territori, les zones sanitàries i de seguretat que s'hi trobin han de continuar sent respectades i utilitzades com a tals.

No obstant això, la potència ocupant pot modificar-ne la destinació després que s'hagi garantit la seguretat de les persones acollides.

Article 13

Aquest acord també s'ha d'aplicar a les localitats que les potències poden destinar a la mateixa finalitat que les zones sanitàries i de seguretat.

Annex II Projecte de reglament relatiu a l'ajuda col·lectiva als interns civils**Article 1**

Els comitès d'interns han d'estar autoritzats a distribuir els enviaments d'ajuda col·lectiva de què són responsables a tots els interns que depenguin administrativament del seu lloc d'internament així com als que es troben en hospitals, dins les presons o en altres establiments penitenciaris.

Article 2

La distribució d'enviaments d'ajuda col·lectiva s'ha d'efectuar d'acord amb les instruccions dels donants i amb un pla establert pels comitès d'interns; no obstant això, la distribució de l'ajuda mèdica s'ha d'efectuar, preferentment, d'acord amb els caps mèdics, i aquests últims poden derogar, en hospitals i infermeries, les instruccions esmentades, si les necessitats dels seus malalts ho requereixen. Dins dels límits així definits, la distribució sempre s'ha d'efectuar de manera equitativa.

Article 3

S'ha d'autoritzar els membres dels comitès d'interns a anar a les estacions i a d'altres punts, propers al seu lloc d'internament, on els arriben els enviaments d'ajuda col·lectiva per tal de poder verificar la quantitat com també la qualitat de les mercaderies rebudes i d'elaborar informes detallats al respecte per als donants.

Article 4

Els comitès d'interns han de rebre les facilitats necessàries per verificar si la distribució d'ajuda

col·lectiva, en totes les subdivisions i annexos dels seus llocs d'internament, ha estat efectuada d'acord amb les seves instruccions.

Article 5

S'ha d'autoritzar els comitès d'interns a emplenar, i a fer que els membres dels comitès d'interns en destacaments de treball o els caps mèdics de les infermeries i hospitals emplenin els formularis o qüestionaris destinats als donants, relatius a les ajudes col·lectives (distribució, necessitats, quantitats, etc.). Els formularis i qüestionaris en qüestió, degudament omplerts, s'han d'enviar als donants sense demora.

Article 6

A fi de garantir una distribució regular de les ajudes col·lectives als interns en el seu lloc d'internament i, eventualment, de cobrir totes les necessitats que pugui provocar l'arribada de nous grups d'interns, s'ha d'autoritzar els comitès d'interns a constituir i mantenir reserves suficients d'ajuda col·lectiva. Amb aquesta finalitat, han de tenir a la seva disposició magatzems adequats; cada magatzem ha d'estar equipat amb dos panys, el Comitè d'Interns guarda les claus d'un i el comandant del lloc d'internament les claus de l'altre.

Article 7

Les altes parts contractants, i en particular les potències detentores, han d'autoritzar tant com sigui possible i amb subjecció a la reglamentació relativa a l'aprovisionament de la població, totes les compres que es facin en el seu territori per tal de distribuir l'ajuda col·lectiva als interns. De la mateixa manera, han de facilitar els trasllats de fons i altres mesures financeres, tècniques o administratives, que s'hagin pres a fi d'efectuar les compres en qüestió.

Article 8

Les disposicions anteriors no han de constituir un obstacle al dret dels interns a rebre ajuda col·lectiva abans de la seva arribada a un lloc d'internament o durant el seu trasllat, ni tampoc a la possibilitat per als representants de la potència protectora, del Comitè Internacional de la Creu Roja o de qualsevol altre organisme humanitari que ajudi els interns i sigui l'encarregat de transmetre aquests donatius, i que n'asseguri la distribució als destinataris per qualsevol altre mitjà que consideri oportú.

Annex III**I. Targeta d'internament****I. TARGETA D'INTERNAMENT****ANNEX III****1. Anvers:**Servei d'interns civils

Franquícia postal

POSTAL

IMPORTANT

Aquesta targeta ha de ser completada per cada intern immediatament en el moment de l'internament i cada vegada que canvia la seva adreça a causa d'un trasllat a un altre lloc d'internament o a un hospital.

AGÈNCIA CENTRAL D'INFORMACIÓ
SOBRE LES PERSONES PROTEGIDES

COMITÈ INTERNACIONAL
DE LA CREU ROJA

Aquesta targeta és independent de la targeta especial que cada intern està autoritzat a enviar a la seva família.

2. Dors:

Escriuiu de manera llegible i en majúscules. 1. Nacionalitat

2. Cognoms

3. Nom (complet)

4. Nom del pare

5. Data de naixement

6. Lloc de naixement

7. Professió

8. Adreça anterior a l'internament

9. Adreça de la família

*10. Internat/ada el:

(o)

Provenint de l'hospital, etc. el:

*11. Estat de salut

12. Adreça actual

13. Data

14. Signatura

* Ratllar el que no escau. No afegiu cap nota a aquestes indicacions. Vegeu les explicacions a l'altra cara de la targeta.

(Mida de la targeta d'internament: 10 x 15 cm)

II. ANNEX III

CARTA

SERVEI DELS INTERNS CIVILS

Franquícia postal

A/

Carrer i número

DESTINACIÓ (en majúscules)

Província o departament

PAÍS (en majúscules)

Remitent:

Nom i cognoms

Data i lloc de naixement

Adreça d'internament

(Mida de la carta: 29 x 15 cm)

III. Targeta de correspondència

III. TARGETA DE CORRESPONDÈNCIA

ANNEX III

1. Anvers:

SERVEI D'INTERNES CIVILS

Franquícia postal

Postal

A/

Carrer i número

DESTINACIÓ (en majúscules)

Província o departament

PAÍS (en majúscules)

Remitent

Cognoms i nom

Lloc i data de naixement

Adreça d'internament

2. Dors:

Data:

Escriuiu només sobre les línies i de la manera més llegible possible.

(Mida de la targeta de correspondència: 10 x 15 cm)

Situació dels Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949

Actualitzada el 24 d'agost del 2007

País		Ratificació (R), adhesió (A), successió (S)	Reserves/Declaracions
Afganistan	26-09-1956	R	
Àfrica del Sud	31-03-1952	A	
Albània	27-05-1957	R	X
Alemanya	03-09-1954	A	X
Algèria	20-06-1960	A	
Andorra	17-09-1993	A	
Angola	20-09-1984	A	X
Antigua i Barbuda	06-10-1986	A	
Àràbia Saudita	18-05-1963	A	
Argentina	18-09-1956	R	
Armènia	07-06-1993	A	
Austràlia	14-10-1958	R	X
Àustria	27-08-1953	R	
Azerbaitjan	01-06-1993	A	
Bahames	11-07-1975	A	
Bahrain	30-11-1971	A	
Bangla Desh	04-04-1972	A	X
Barbados	10-09-1968	A	X
Bèlgica	03-09-1952	R	
Belize	29-06-1984	A	
Benín	14-14-1961	A	
Bhutan	10-01-1991	A	
Bielorússia	03-08-1954	R	
Bolívia	10-12-1976	R	
Bòsnia i Hercegovina	31-12-1992	A	
Botswana	29-03-1968	A	
Brasil	29-06-1957	R	
Brunei	14-10-1991	A	
Darussalam			
Bulgària	22-07-1954	R	
Burkina Faso	07-11-1961	A	
Burundi	27-12-1971	A	
Cambotja	08-12-1958	A	
Camerun	16-09-1963	A	
Canadà	14-05-1965	R	
Cap Verd	11-05-1984	A	
Colòmbia	08-11-1961	R	
Comores	21-11-1985	A	
Congo (Rep. Dem.)	24-02-1961	A	
Congo	04-02-1967	A	
Costa d'Ivori	28-12-1961	A	
Costa Rica	15-10-1969	A	
Croàcia	11-05-1992	A	
Cuba	15-04-1954	R	
Dinamarca	27-06-1951	R	
Djibuti	06-03-1978	A	
Dominica	28-09-1981	A	
Egipte	10-11-1952	R	
El Salvador	17-06-1953	R	
Emirats Àrabs Units	10-05-1972	A	
Equador	11-08-1954	R	
Eritrea	14-08-2000	A	
Eslovàquia	02-04-1993	A	
Eslovènia	26-03-1992	A	
Espanya	04-08-1952	R	
Estats Units d'Amèrica	02-08-1955	R	X

Estònia	18-01-1993	A	
Etiòpia	02-10-1969	R	
Fiji	09-08-1971	A	
Filipines	06-10-1952	R	
Finlàndia	22-02-1955	R	
França	28-06-1951	R	
Gabon	26-02-1965	A	
Gàmbia	20-10-1966	A	
Geòrgia	14-09-1993	A	
Ghana	02-08-1958	A	
Grècia	05-06-1956	R	
Grenada	13-04-1981	A	
Guatemala	14-05-1952	R	
Guinea	11-07-1984	A	
Guinea Bissau	21-02-1974	A	X
Guinea Equatorial	24-07-1986	A	
Guyana	22-07-1968	A	
Haití	11-04-1957	A	
Hondures	31-12-1965	A	
Hongria	03-08-1954	R	
Iemen	16-07-1970	A	X
Illes Cook	11-06-2001	A	
Illes Marshall	01-06-2004	A	
Illes Salomó	06-07-1981	A	
Índia	09-11-1950	R	
Indonèsia	30-09-1958	A	
Iran	20-02-1957	R	X
Iraq	14-02-1956	A	
Irlanda	27-09-1962	R	
Islàndia	10-08-1965	A	
Israel	06-07-1951	R	X
Itàlia	17-12-1951	R	
Jamaica	20-07-1964	A	
Japó	21-04-1953	A	
Jordània	29-05-1951	A	
Kazakhstan	05-05-1992	A	
Kenya	20-09-1966	A	
Kirguizistan	18-09-1992	A	
Kiribati	05-01-1989	A	
Kuwait	02-09-1967	A	X
Laos	29-10-1956	A	
Lesotho	20-05-1968	A	
Letònia	24-12-1991	A	
Líban	10-04-1951	R	
Libèria	29-03-1954	A	
Líbia	22-05-1956	A	
Liechtenstein	21-09-1950	R	
Lituània	30-10-1996	A	
Luxemburg	01-07-1953	R	
Macedònia (Ex. Rep Iugoslava)	01-09-1993	A	X
Madagascar	18-07-1963	A	
Malàisia	24-08-1962	A	
Malawi	05-01-1968	A	
Maldives	18-06-1991	A	
Mali	24-05-1965	A	
Malta	22-08-1968	S	
Marroc	26-07-1956	A	
Maurici	18-08-1970	A	
Mauritània	30-10-1962	A	
Mèxic	29-10-1952	R	
Micronèsia	19-09-1995	A	
Moçambic	14-03-1983	A	
Moldàvia	24-05-1993	A	
Mònaco	05-07-1950	R	
Mongòlia	20-12-1958	A	
Montenegro	02-08-2006	A	
Myanmar	25-08-1992	A	
Namíbia	22-08-1991	A	
Nauru	27-06-2006	A	

Nepal	07-02-1964	A	
Nicaragua	17-12-1953	R	
Níger	21-04-1964	A	
Nigèria	20-06-1961	A	
Noruega	03-08-1951	R	
Nova Zelanda	02-05-1959	R	X
Oman	31-01-1974	A	
Països Baixos	03-08-1954	R	
Pakistan	12-06-1951	R	X
Palau	25-06-1996	A	
Panamà	10-02-1956	A	
Papua Nova Guinea	26-05-1976	A	
Paraguai	23-10-1961	R	
Perú	15-02-1956	R	
Polònia	26-11-1954	R	X
Portugal	14-03-1961	R	X
Qatar	15-10-1975	A	
Regne Unit	23-09-1957	R	X
República Centrafricana	01-08-1966	A	
República de Corea	16-08-1966	A	X
República Dominicana	22-01-1958	A	
República Popular Democràtica de Corea	27-08-1957	A	X
República Txeca	05-02-1993	A	X
Romania	01-06-1954	R	
Rússia	10-05-1954	R	X
Rwanda	05-05-1964	A	
Saint Christopher i Nevis	14-02-1986	A	
Saint Lucia	18-09-1981	A	
Santa Seu	22-02-1951	R	
Saint Vincent i les Grenadines	01-04-1981	A	
Samoa	23-08-1984	A	
San Marino	29-08-1953	A	
Sao Tomé i Príncipe	21-05-1976	A	
Senegal	18-05-1963	A	
Sèrbia	16-10-2001	A	
Seychelles	08-11-1984	A	
Sierra Leone	10-06-1965	A	
Singapur	27-04-1973	A	
Síria	02-11-1953	R	
Somàlia	12-07-1962	A	
Sri Lanka	28-02-1959	R	
Sudan	23-09-1957	A	
Suècia	28-12-1953	R	
Suïssa	31-03-1950	R	
Surinam	13-10-1976	A	X
Swazilàndia	28-06-1973	A	
Tadjikistan	13-01-1993	A	
Tailàndia	29-12-1954	A	
Tanzània	12-12-1962	A	
Timor Oriental	08-05-2003	A	
Togo	06-01-1962	A	
Tonga	13-04-1978	A	
Trinitat i Tobago	24-09-1963	A	
Tunísia	04-05-1957	A	
Turkmenistan	10-04-1992	A	
Turquia	10-02-1954	R	
Tuvalu	19-02-1981	A	
Txad	05-08-1970	A	
Ucraïna	03-08-1954	R	X
Uganda	18-05-1964	A	
Uruguai	05-03-1969	R	X
Uzbekistan	08-10-1993	A	
Vanuatu	27-10-1982	A	
Veneçuela	13-02-1956	R	
Vietnam	28-06-1957	A	X
Xile	12-10-1950	R	
Xina	28-12-1956	R	X
Xipre	23-05-1962	A	

Zàmbia	19-10-1966	A	
Zimbabwe	07-03-1983	A	

Reserves i declaracions relatives als Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949

Albània

Reserva feta en el moment de la signatura i confirmada en el moment de la ratificació:

El Sr. Malo, primer secretari de la legació d'Albània a París:

(1) Conveni per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya.

Article 10: "La República Popular d'Albània no reconeix la sol·licitud d'una potència detentora, ja sigui a un organisme humanitari o a un estat neutral, de substituir la potència protectora, llevat que la potència de què són nacionals les persones protegides n'hagi donat el seu consentiment."

(2) Conveni per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufragos membres de les forces armades a la mar.

Article 10: "La República Popular d'Albània no reconeix la sol·licitud d'una potència detentora, ja sigui a un organisme humanitari o a un estat neutral, de substituir la potència protectora, llevat que la potència de què són nacionals els presoners de guerra n'hagi donat el seu consentiment."

(3) Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra.

Article 10: "La República Popular d'Albània no reconeix la sol·licitud d'una potència detentora, ja sigui a un organisme humanitari o a un estat neutral, de substituir la potència protectora, llevat que la potència de què són nacionals els presoners de guerra n'hagi donat el seu consentiment."

Article 12: "La República Popular d'Albània considera que en cas que la potència detentora transfereixi els presoners de guerra a una altra potència, la responsabilitat de l'aplicació del Conveni envers aquests presoners de guerra continua sent de la potència que els ha capturat."

Article 85: "La República Popular d'Albània considera que les persones condemnades en virtut de la legislació de la potència detentora, de conformitat amb els principis del judici de Nuremberg, per crims de guerra i crims contra la humanitat, han de rebre el mateix règim que les persones condemnades en el país en qüestió. Albània, per tant, no es considera obligada per l'article 85 pel que fa a la categoria de les persones esmentades en aquesta reserva".

(4) Conveni relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra.

Article 11: "La República Popular d'Albània no reconeix la sol·licitud d'una potència detentora, ja sigui a un organisme humanitari o a un estat neutral, de substituir la potència protectora, llevat que la potència de què són nacionals les persones protegides n'hagi donat el seu consentiment."

Article 45: "La República Popular d'Albània considera que en cas que la potència detentora traslladi les persones protegides a una altra potència, la responsabilitat de l'aplicació del Conveni envers aquestes persones protegides continua sent de la potència detentora."

Alemanya

Declaració rebuda pel Consell Federal suís el 3 de desembre del 1954:

"Els Convenis són igualment aplicables al *land* de Berlín"

Objecció a les reserves formulades en el moment de l'adhesió de Guinea Bissau als Convenis de Ginebra I, II i III – Notificació efectuada prop del Govern suís el 3 de març del 1975:

"Les reserves formulades per la República de Guinea Bissau respecte de:

L'article 13, punt 2 del Conveni I de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya;

L'article 13, punt 2 del Conveni II de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufrags membres de les forces armades a la mar;

L'article 4, punt 2 del Conveni III de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, en opinió del Govern de la República federal d'Alemanya;

S'aparten de l'objectiu d'aquests convenis i, per tant, no poden ser acceptades. Això no obstant, aquesta declaració no afecta la validesa d'aquests Convenis entre la República federal d'Alemanya i la República de Guinea Bissau."

Angola

Reserva feta en el moment de l'adhesió:

"En adherir-se als Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949, la República Popular d'Angola es reserva el dret a no estendre els privilegis que es deriven de l'article 85 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra als autors de crims de guerra i crims contra la humanitat, definits a l'article VI dels "Principis de Nuremberg", formulats el 1950

per la Comissió de Dret Internacional per mandat de l'Assemblea General de les Nacions Unides".

Austràlia

Declaració comunicada en el moment de la ratificació:

"En el moment de dipositar l'instrument de ratificació per part de la Confederació Australiana dels Convenis que es mencionen a continuació, conclosos a Ginebra el 12 d'agost del 1949:

Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya;

Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufrags membres de les forces armades a la mar;

Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra;

Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra;

El Govern de la Confederació australiana m'ha encarregat de fer una referència a les reserves a l'article 85 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra, que han estat fetes pels estats següents:

La República Popular d'Albània, la República Socialista Soviètica de Bielorússia, la República Popular de Bulgària, la República Popular Hongaresa, la República Polonesa, la República Popular Romanesa, la República Txecoslovaca, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques;

I a les reserves a l'article 12 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra i l'article 45 del Conveni relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, que han estat fetes per tots els estats esmentats més amunt i per la República Popular Federativa de Iugoslàvia. Per ordre del Govern de la Confederació Australiana, he de declarar que si bé aquest Govern considera tots els estats esmentats com a part dels Convenis en qüestió, no reconeix com a vàlides les reserves esmentades i que, consegüentment, considerarà tota aplicació d'una d'aquestes reserves com una infracció al Conveni al qual es refereixi la reserva. També he estat encarregat pel Govern de la Confederació Australiana de referir-me a les notificacions referents a "la República Democràtica Alemanya", "la República Democràtica Popular de Corea", "la República Democràtica del Vietnam" i "la República Popular de la Xina". Tot i que el Govern de la Confederació Australiana no reconeix cap d'aquests estats, ha pres nota de la seva acceptació de les

disposicions dels Convenis esmentats més amunt i de la seva intenció d'aplicar aquestes disposicions. El Govern de la Confederació Australiana ha adoptat respecte de les reserves que s'han adjuntat a les acceptacions la mateixa actitud que l'adoptada respecte de les reserves esmentades més amunt."

Bangla Desh

Mitjançant una comunicació als estats part dels convenis de Ginebra del 12 d'agost del 1949, el Departament Federal d'Afers Exteriors de Suïssa ha informat els Governos que la Missió Permanent de Bangla Desh a les Nacions Unides a Ginebra, mitjançant una nota del 20 de desembre del 1988, ha informat el Govern suís de la decisió del Govern de la República Popular de Bangla Desh d'utilitzar en endavant la mitja lluna roja en lloc de la creu roja com a emblema distintiu.

Barbados

Declaració rebuda en el moment de la notificació de continuïtat:

"El Govern de Barbados assenyala que els països següents han formulat reserves respecte de l'article 85 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra: Albània, Bielorrússia, Bulgària, Txecoslovàquia, Polònia, Romania, Ucraïna i la Unió Soviètica; que d'altra banda, Iugoslàvia ha formulat reserves respecte de l'article 12 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra i a l'article 45 del Conveni relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra. El Govern de Barbados declara que, tot i que considera els estats mencionats com a part en aquests Convenis, no considera vàlides les reserves que han formulat i, per tant, considera l'aplicació d'aquestes reserves com una violació del Conveni al qual es refereixen.

El Govern de Barbados assenyala que la República Popular de la Xina ha dipositat una reserva respecte de l'article 85 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra; tot i que considera que la Xina és part en el Conveni, no reconeix com a vàlida cap reserva formulada pel Govern de la República Popular."

Corea (República de)

Reserves i declaració formulades en el moment de l'adhesió:

Reserves:

Pel que fa a l'article 118 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra:

"La República de Corea interpreta que les disposicions de l'article 118, paràgraf primer, no

obliguen la potència que deté presoners de guerra a repatriar-les a la força, contra la seva voluntat expressada obertament i lliure".

Pel que fa a l'article 68 del Conveni relatiu a la protecció deguda de les persones civils en temps de guerra:

"La República de Corea es reserva el dret a imposar la pena de mort de conformitat amb les disposicions de l'article 68, paràgraf segon, sense tenir en compte si la legislació del territori ocupat, en vigor en el moment d'iniciar-se l'ocupació, preveu o no la pena de mort per les infraccions esmentades en les disposicions susdites."

Declaració:

"A més, el Govern de la República de Corea declara que és l'únic Govern legítim a Corea, tal com estableix la resolució 195 (III) de l'Assemblea General, del 12 de desembre de 1948, i la seva adhesió no ha d'interpretar-se en el sentit que reconeix una altra part contractant que la República de Corea no ha reconegut fins ara".

Corea (República Popular Democràtica de)

Reserves formulades en el moment de l'adhesió:

1) Pel que fa a l'article 10 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949:

"Si una potència detentora de ferits, malalts, nàufrags o personal sanitari demana a un estat neutral o a un organisme humanitari que assumeixi les tasques que corresponen a les potències protectores, el Govern de la República Popular Democràtica de Corea no reconeix com a legal la petició en el cas que no s'obtingui el consentiment del Govern de l'estat de què depenen les persones protegides".

2) Pel que fa a l'article 10 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els nàufrags de les forces armades a la mar, del 12 d'agost de 1949:

"Si una potència detentora de ferits, malalts, nàufrags o personal sanitari demana a un estat neutral o a un organisme humanitari que assumeixi les tasques que corresponen a les potències protectores, el Govern de la República Popular Democràtica de Corea no reconeix com a legal la petició en el cas que no s'obtingui el consentiment del Govern de l'estat de què depenen les persones protegides".

3) Pel que fa a l'article 10 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949:

"Si una potència detentora de presoners de guerra demana a un estat neutral o a un organisme humanitari que assumeixi les tasques que corresponen a les potències protectores, el Govern de la República Popular Democràtica de Corea no reconeix com a legal la petició en el cas que no s'obtingui el consentiment del Govern de l'estat de què depenen els presoners de guerra".

Pel que fa a l'article 12:

"El Govern de la República Popular Democràtica de Corea considera que, fins i tot durant el període en què presoners de guerra han estat traslladats per una potència detentora a d'altres potències signatàries d'aquest Conveni, la responsabilitat de l'aplicació d'aquest Conveni als presoners de guerra continua incumbint a la primera potència detentora."

Pel que fa a l'article 85:

"El Govern de la República Popular Democràtica de Corea no està obligat per l'article 85, pel que fa al tracte dels presoners de guerra condemnats segons la legislació de la potència detentora per crims de guerra o crims contra la humanitat, d'acord amb els principis de Nuremberg i del Tribunal militar internacional de Tòquio a l'Extrem Orient."

4) Pel que fa al Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949:

El Govern de la República Popular Democràtica de Corea considera que aquest Conveni no respon plenament a les exigències humanitàries, en la mesura en què no s'aplica a les persones civils que es troben fora del territori ocupat per l'enemic.

Tanmateix, considerant que aquest Conveni exerceix una funció positiva pel que fa a la protecció dels interessos de les persones civils en territori ocupat i, en d'altres casos, el Govern de la República Popular Democràtica de Corea s'hi adhereix amb reserves als articles següents:

Pel que fa a l'article 11:

"Si una potència detentora de persones protegides demana a un estat neutral o a un organisme humanitari que assumeixi les tasques que corresponen a les potències protectores, el Govern de la República Popular Democràtica de Corea no reconeix com a legal la petició en el cas que no s'obtingui el consentiment del Govern de l'estat de què depenen les persones protegides."

Pel que fa a l'article 45:

"El Govern de la República Popular Democràtica de Corea considera que, fins i tot durant el període en què la potència detentora ha traslladat persones protegides a d'altres potències signatàries d'aquest Conveni, la responsabilitat de l'aplicació d'aquest

Conveni envers les persones protegides continua incumbint a la primera potència detentora."

Estats Units d'Amèrica

Reserves fetes en el moment de la signatura i renovades en el moment de la ratificació:

El Sr. Vincent, ministre dels Estats Units d'Amèrica a Suïssa, en signar el Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949, fa la declaració següent:

"El Govern dels Estats Units aprova en la seva totalitat els objectius que persegueix el Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra del 12 d'agost del 1949.

He rebut instruccions del meu Govern de signar aquest Conveni formulant la reserva següent respecte a l'article 68:

"Els Estats Units d'Amèrica es reserven el dret d'aplicar la pena de mort segons les disposicions de l'article 68, paràgraf segon, sense tenir en compte si els delictes esmentats són punibles o no amb la pena de mort segons la legislació del territori ocupat en el moment d'iniciar-se l'ocupació."

Reserves i declaració fetes en el moment de la ratificació:

"Els Estats Units d'Amèrica ratifiquen el Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya amb la reserva que, malgrat l'existència, dins el Conveni, d'una o més clàusules contràries, cap de les disposicions del referit Conveni no fa il·lícit ni obliga els Estats Units d'Amèrica a fer il·lícit el fet o el dret d'utilitzar dins les fronteres dels Estats Units d'Amèrica i dels seus territoris i possessions, l'emblema, el signe distintiu o el nom de la Creu Roja, si aquesta utilització és lícita en virtut de la legislació interna i un ús anterior al 5 de gener de 1905, sempre que aquest ús no inclogui la facultat de col·locar l'emblema o el signe distintiu de la Creu Roja en aeronaus, vaixells, vehicles, edificis o altres construccions, o a terra."

"En refusar les reserves fetes per alguns estats respecte del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, els Estats Units d'Amèrica accepta tenir les relacions resultants d'un tractat amb totes les parts en aquest Conveni, excepte pel que fa als canvis proposats per aquestes reserves."

"En refusar les reserves fetes per alguns estats respecte del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufragos membres de les forces armades a la mar, els Estats

Units d'Amèrica accepta mantenir les relacions resultants d'un tractat amb totes les parts en aquest Conveni, excepte pel que fa als canvis proposats per aquestes reserves."

"En refusar les reserves fetes per alguns estats respecte del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, els Estats Units d'Amèrica accepta mantenir les relacions resultants d'un tractat amb totes les parts en aquest Conveni, excepte pel que fa als canvis proposats per aquestes reserves."

"Els Estats Units d'Amèrica es reserva el dret a aplicar la pena de mort de conformitat amb les disposicions de l'article 68, paràgraf segon, sense tenir en compte si els delictes esmentats són punibles o no amb la pena de mort en virtut de la legislació del territori ocupat en el moment d'iniciar-se l'ocupació." (Reserva formulada pel representant dels Estats Units d'Amèrica en el moment de la signatura.)

"En refusar les reserves -que no siguin les reserves a l'article 68, paràgraf segon- que han formulat els estats respecte del Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, els Estats Units accepta mantenir les relacions resultants d'un tractat amb totes les parts en aquest Conveni, excepte pel que fa als canvis proposats per aquestes reserves."

Per nota del 22 de setembre de 1995, l'observador permanent de Suïssa ha tramès a la Secretaria de les Nacions Unides una còpia de la nota adreçada per l'Ambaixada dels Estats Units d'Amèrica a Berna al Departament Polític de la Confederació Suïssa:

"[...] L'Ambaixada dels Estats Units d'Amèrica presenta els seus compliments al Departament Polític Federal i té l'honor d'informar-lo sobre una precisió que el Govern dels Estats Units considera necessari aportar al procés verbal signat el 2 d'agost de 1955 amb motiu del dipòsit, davant del Govern suís, dels instruments de ratificació pels Estats Units d'Amèrica dels Convenis de Ginebra de 1949 per a la protecció de les víctimes de la guerra.

L'Ambaixada té l'honor d'informar al Departament que el Govern dels Estats Units d'Amèrica no considera com una reserva al Conveni la declaració relativa a les reserves d'altres estats i que està incorporada en cada una de les quatre ratificacions. L'Ambaixada és l'encarregada d'advertir que els Estats Units d'Amèrica només han fet dues reserves: la primera fa referència a l'ús de l'emblema de la Creu Roja i es refereix al Conveni per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, la segona, formulada en el

moment de la signatura, fa referència al dret a aplicar la pena de mort i es refereix al Conveni relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra. El Govern dels Estats Units d'Amèrica considera que precisant d'aquesta manera la distinció establerta entre les reserves pròpiament dites i les declaracions que acompanyen les ratificacions pels Estats Units, preveu les complicacions i els errors d'interpretació que puguin produir-se posteriorment en el cas que els Governos d'altres estats part en els Convenis siguin induïts a pensar, sobre la fidelitat del procés verbal, que les declaracions més amunt esmentades són considerades com reserves pels Estats Units d'Amèrica.

L'Ambaixada aprofita aquesta ocasió per renovar al Departament Polític Federal l'assegurança de la seva més elevada consideració.

Objecció a les reserves formulades per Guinea Bissau en el moment de l'adhesió i referent als Convenis de Ginebra I, II i III – Notificació efectuada davant del Govern suís el 4 de març de 1975:

"El Departament d'Estat fa referència a la nota del 5 de març del 1974 per la qual l'Ambaixada de Suïssa li ha tramès la notificació del Departament Polític Federal de Suïssa relativa a l'adhesió de la República de Guinea Bissau, sota certes reserves, als Convenis de Ginebra del 12 d'agost del 1949 per a la protecció de les víctimes de la guerra.

Aquestes reserves són similars a les reserves formulades prèviament per a d'altres convenis i sobre les quals el Govern dels Estats Units, en relació a totes les reserves emeses per la República de Guinea Bissau, té una posició semblant a l'adoptada envers d'altres reserves. El Govern dels Estats Units, tot i que refusa les reserves esmentades, accepta mantenir relacions convencionals amb la República de Guinea Bissau."

Declaració en relació a l'adhesió del Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud efectuada davant del Govern suís el 31 de desembre del 1974:

"El Govern dels Estats Units es refereix a un telegrama de data del 18 de gener del 1974 i a una nota de la mateixa data pels quals el Departament Polític Federal de la Confederació Suïssa ha informat al Departament d'Estat del dipòsit per part del Govern revolucionari provisional de la República del Vietnam del Sud dels instruments d'adhesió als quatre Convenis de Ginebra del 1949 per a la

protecció de les víctimes de la guerra sota certes reserves.

El Govern dels Estats Units d'Amèrica reconeix el Govern de la República de Vietnam i no reconeix el Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud com un Govern. El Govern dels Estats Units, per tant, no reconeix que el Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud estigui qualificat per adherir-se als Convenis de Ginebra. No obstant això, tenint en compte que la intenció dels Convenis de Ginebra és que les seves disposicions protegeixin les víctimes de la guerra en els conflictes armats, el Govern dels Estats Units d'Amèrica adverteix que el Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud ha indicat la seva intenció d'aplicar-les amb subjecció a certes reserves. Les reserves formulades respecte del tercer Conveni de Ginebra van molt més enllà de les reserves prèvies i van en contra de l'objecte i del propòsit del referit Conveni. Les altres reserves són similars a les reserves formulades per altres estats prèviament i respecte de les quals el Govern dels Estats Units ha declarat prèviament les seves impressions. El Govern dels Estats Units d'Amèrica refusa totes les reserves formulades.

El Govern dels Estats Units adverteix que les impressions expressades en aquesta nota no han d'interpretar-se en el sentit que impliquin una denúncia dels principis observats fins ara per les seves forces armades de conformitat amb el tracte establert pels Convenis a les forces armades hostils".

Guinea Bissau

Reserves formulades en el moment de l'adhesió:

I. Pel que fa al Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949.

A l'article 10

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau no reconeix com a legítima la demanda adreçada per la potència detentora, ja sigui a un país neutral o a una organització humanitària, perquè assumeixi les funcions que corresponen a les potències protectores, llevat que l'estat de què depenen els ferits i els malalts de les forces armades en campanya hagi donat per anticipat el seu acord a aquesta sol·licitud."

A l'article 13

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau no reconeix les 'condicions' que estableix el subapartat 2 d'aquest article referent als membres d'altres milícies i els d'altres cossos de voluntaris, incloent-hi els de moviments de resistència

organitzada, ja que aquestes condicions no són apropiades pels casos de guerres que els pobles duen a terme avui dia."

II. Pel que fa al Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufrags membres de les forces armades a la mar, del 12 d'agost de 1949.

A l'article 10

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau no reconeix com a legítima la sol·licitud adreçada per la potència detentora, ja sigui a un país neutral o a una organització humanitària perquè assumeixi les funcions que corresponen a les potències protectores, llevat que l'estat de què depenen els ferits, els malalts i els naufrags estigui d'acord amb aquesta sol·licitud."

A l'article 13

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau no reconeix les condicions que estableix el subapartat 2 d'aquest article referent als "membres d'altres milícies i els membres d'altres cossos de voluntaris, incloent-hi els de moviments de resistència organitzada", ja que aquestes condicions no són apropiades per a les guerres que els pobles duen a terme avui dia."

III. Pel que fa al Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949.

A l'article 4

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau no reconeix "les condicions" que estableix el subapartat A 2) d'aquest article referent als "membres d'altres milícies i els membres d'altres cossos de voluntaris, incloent-hi els de moviments de resistència organitzada", ja que aquestes condicions no són apropiades per a les guerres que els pobles duen a terme avui dia."

A l'article 10

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau no reconeix com a legítima la sol·licitud adreçada per la potència detentora a un país neutral o a una organització humanitària perquè assumeixi les funcions que corresponen a les potències protectores, llevat que l'estat de què depenen els presoners estigui d'acord amb aquesta sol·licitud."

IV. Pel que fa al Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949.

A l'article 11

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau no reconeix com a legítima la sol·licitud adreçada per la potència detentora a un país neutral o a una

organització humanitària perquè assumeixi les funcions que corresponen a les potències protectores, llevat que l'estat de què depenen les persones civils esmentades estigui d'acord amb aquesta sol·licitud."

A l'article 45

"El Consell d'Estat de la República de Guinea Bissau declara que el trasllat de persones civils protegides per aquest Conveni a una potència que és part en aquest Conveni no eximeix la potència detentora de l'aplicació de les disposicions d'aquest Conveni."

Iemen

Declaració feta en el moment de l'adhesió de la República Democràtica Popular del Iemen:

"El Govern de la República Democràtica Popular del Iemen declara que l'adhesió de la República Popular Democràtica del Iemen a aquests Convenis no implica de cap manera el reconeixement d'Israel."

Iran (República Islàmica de l')

Per nota del 4 de setembre de 1980, el Departament jurídic del Ministeri d'Afers Estrangers de la República Islàmica de l'Iran va declarar a l'Ambaixada de Suïssa a Teheran el següent:

"El Govern de la República Islàmica de l'Iran, per prevenir la multiplicitat dels emblemes internacionals pels treballs d'assistència i de beneficència i per afavorir la unificació d'aquests emblemes, ha considerat que havia de renunciar al seu dret a utilitzar el "Lleó i el Sol Rojos" com un emblema oficial de l'Associació internacional de la Creu-Roja i per això utilitza la "Creu-Roja" acceptada per tots els països islàmics. Aquest tràmit s'ha fet per tal que tots els països estiguin obligats a acceptar un dels dos emblemes, és a dir o la "Creu-Roja" o la "Mitja Lluna-Roja". No obstant això, en cas que es constatin certs casos de violació flagrant d'aquesta norma internacional, el Govern de la República Islàmica de l'Iran es reserva el dret a reutilitzar el seu emblema a escala nacional i internacional."

El 12 de setembre del 2000, el Consell Federal suís va rebre la comunicació següent de data 23 de juliol del 2000 en farsi:

Traducció

Ministeri d'Afers Exteriors de la República Islàmica de l'Iran

Núm.: 640/4329

Data: 23 de juliol del 2000

En nom de Déu

Nota verbal

El Ministeri d'Afers Exteriors de la República Islàmica de l'Iran saluda l'Ambaixada de Suïssa a Teheran i, amb referència a la nota núm. 904/73/4840/18, de data 3 de setembre de 1980, té l'honor de declarar:

El Govern de la República Islàmica de l'Iran anuncia mitjançant aquesta nota que en un intent de prevenir la multiplicitat d'emblemes internacionals distintius per als serveis d'assistència i caritat i per tal de contribuir a la unificació d'aquests emblemes distintius no exercirà el seu dret de fer servir el "lleó i el sol rojos" com un dels tres emblemes oficials de la Unió Internacional de la Creu Roja i que, a aquest efecte farà servir l'emblema de la "mitja lluna roja". La mesura s'adopta amb el benentès que tot Govern està obligat a acceptar un dels dos emblemes, el de la creu roja o el de la mitja lluna roja, i si s'observa una violació d'aquest fet, el Govern de la República Islàmica de l'Iran tindrà el dret de tornar a fer servir el seu emblema distintiu a escala nacional i internacional.

En vista dels esdeveniments actuals i de l'augment del nombre d'emblemes, s'insisteix que en el cas en què s'aprovin i augmentin emblemes distintius nous, el Govern de la República Islàmica de l'Iran, de conformitat amb l'article 38 del Conveni de Ginebra de 1949 per a la millora de les condicions dels ferits de les forces armades en campanya, on es fa menció dels tres emblemes de la creu roja, la mitja lluna roja i el lleó i el sol rojos, manté el seu dret de tornar a fer servir l'emblema del lleó i el sol rojos.

En vista del fet que el Govern d'aquesta Ambaixada és el dipositari dels quatre Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949, en suport de les víctimes de la guerra, voldríem que s'informés el Ministeri d'Afers Exteriors de Suïssa del contingut d'aquesta nota, tot reiterant el manteniment del dret del Govern de la República Islàmica de l'Iran a tornar a fer servir l'emblema del "lleó i el sol rojos" i, per tant, se n'informi oficialment els estats membres dels Convenis de Ginebra.

Aprofitant aquesta oportunitat per reiterar-li la seva més alta consideració.

Desitjant la victòria dels oprimits sobre l'opressor.

Israel

Reserves fetes en el moment de la signatura i renovades en el moment de la ratificació:

El Sr. Kahany, delegat d'Israel a l'Oficina Europea de les Nacions Unides i al Comitè Internacional de la Creu Roja, va fer la declaració següent:

"De conformitat amb les instruccions rebudes del meu Govern, signo el Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra sense cap reserva. Tanmateix, pel que fa als altres tres Convenis, la nostra signatura anirà acompanyada de les reserves el contingut de les quals és el següent:

1) Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya.

"Amb subjecció a la reserva que, tot i que es respecta la inviolabilitat dels emblemes i els signes distintius del Conveni, Israel farà servir l'estrella roja de David com a emblema i signe distintiu del servei sanitari de les seves forces armades."

2) Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufrags membres de les forces armades a la mar.

"Amb subjecció a la reserva que, tot i que es respecta la inviolabilitat dels emblemes i signes distintius del Conveni, Israel farà servir l'estrella roja de David a les banderes, els braçals i tot el material (incloent-hi els vaixells hospital) destinats al servei sanitari."

3) Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra.

"Amb subjecció a la reserva que, tot i que es respecta la inviolabilitat dels emblemes i signes distintius establerts a l'article 38 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949, Israel farà servir l'estrella roja de David com a emblema i signe distintiu previst per aquest Conveni."

Declaració en relació a la declaració formulada en el moment de l'adhesió del Iemen democràtic, rebuda pel dipositari el 10 de febrer de 1978:

"El Govern israelià pren nota que, per les declaracions de data 10 de febrer de 1977 rebudes pel Govern suís el 25 de maig de 1977, la República Popular Democràtica del Iemen s'adhereix als quatre Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949 relatius a la protecció de les víctimes de la guerra.

"Aquests instruments van acompanyats d'una declaració de caràcter polític respecte d'Israel. En l'opinió del Govern d'Israel, aquests instruments no són el lloc adequat per fer aquesta mena de declaracions polítiques, que estan, a més, en flagrant contradicció amb els principis, objectius i propòsits dels convenis esmentats. Aquesta declaració no pot modificar de cap manera les obligacions que vinculen la República Popular Democràtica del Iemen, d'acord amb el dret internacional en general o de tractats particulars."

Declaració relativa a la declaració formulada en el moment de l'adhesió de Kuwait, rebuda pel dipositari el 22 de gener de 1968:

"El Ministeri d'Afers Estrangers saluda atentament l'Ambaixada de Suïssa i té l'honor de declarar el següent en relació a la nota de l'Ambaixada, de data 31 d'octubre de 1967 a la qual s'adjunta la nota del Ministeri d'Afers Exteriors de Kuwait del 31 d'agost de 1967: el Govern d'Israel pren nota del caràcter polític de la declaració feta pel Govern de Kuwait amb motiu de l'adhesió als Convenis de Ginebra del 1949 per a la protecció de les víctimes de la guerra. En opinió del Govern israelià, aquesta declaració és inadmissible i el Govern d'Israel manifesta formalment les seves objeccions a aquesta declaració i pel que fa a les seves relacions amb Kuwait, es reserva el dret a actuar sobre la base de l'estricta reciprocitat en tot allò que afecti a les qüestions que són objecte d'aquests Convenis.

El Govern d'Israel sol·licita que el text de la present nota sigui comunicat a tots els estats signataris dels Convenis i a tots els estats que els hagin ratificat o s'hi hagin adherit."

Kuwait

Declaració feta en el moment de l'adhesió:

"Aquesta adhesió [...] no implica el reconeixement d'Israel ni l'establiment amb aquest país de relacions regulades pels Convenis en qüestió."

Antiga República Iugoslava de Macedònia

El 18 d'octubre de 1996, l'Antiga República Iugoslava de Macedònia va dipositar un instrument en el qual aquest país declara recollir les reserves i les declaracions formulades per l'Antiga República Socialista Federativa de Iugoslàvia.

Reserves formulades en el moment de la signatura i renovades en el moment de la ratificació:

El Sr. Milan Ristic, ministre de Iugoslàvia a Suïssa, fa la declaració següent:

1) "En signar el Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, declaro que el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia s'adhereix a l'esmentat Conveni amb una reserva en relació amb l'article 10.

"El Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia no considera legítima una sol·licitud de la potència detentora perquè un estat neutral o un organisme internacional o humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni a les potències protectores envers els ferits i els malalts, o els membres del personal sanitari i religiós, si el

Govern de l'estat de què són nacionals no ha donat el seu consentiment."

2) En signar el Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufrags membres de les forces armades a la mar, declaro que el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia s'adhereix a l'esmentat Conveni amb una reserva en relació amb l'article 10.

"El Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia no considera legítima una sol·licitud de la potència detentora perquè un estat neutral o un organisme internacional o humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni a les potències protectores, vers els ferits, els malalts i els naufrags, o els membres del personal sanitari i religiós, si el Govern de l'estat de què són nacionals no ha donat el seu consentiment."

3) En signar el Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, declaro que el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia s'adhereix al Conveni esmentat amb reserves en relació als articles 10 i 12.

"Respecte de l'article 10, el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia no considera legítima una sol·licitud de la potència detentora perquè un estat neutral o un organisme internacional o humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni a les potències protectores, vers els presoners de guerra, si el Govern de què són nacionals no ha donat el seu consentiment."

"Respecte de l'article 12, el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia no considera que la potència que ha dut a terme el trasllat de presoners de guerra quedi alliberada de la seva responsabilitat d'aplicar aquest Conveni durant tot el temps en què aquests presoners de guerra es trobin en territori de la potència que ha acceptat acollir-los."

4) En signar el Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils em temps de guerra, declaro que el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia s'adhereix a l'esmentat Conveni amb reserves als seus articles 11 i 45.

"Respecte de l'article 11, el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia no considera legítima una sol·licitud de la potència detentora per a què un estat neutral o un organisme internacional o humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni a les potències protectores vers les persones protegides, si el Govern de què són nacionals no ha donat el seu consentiment."

"Respecte de l'article 45, el Govern de la República Popular Federal de Iugoslàvia no considera legítim que una potència que duu a terme un trasllat de persones protegides a una altra potència quedi

alliberada de la seva responsabilitat d'aplicar el Conveni durant tot el temps en què aquestes persones protegides estiguin en territori de la potència que ha acceptat acollir-les."

Nova Zelanda

Reserva i declaració fetes en el moment de la ratificació i parcialment retirades mitjançant una carta de l'1 de desembre de 1975:

En el moment del dipòsit dels instruments de ratificació en nom del Govern de Nova Zelanda, l'encarregat de negocis del Regne Unit de la Gran Bretanya i Irlanda del Nord a Suïssa ha tramès al Departament de Política Federal la declaració següent:

"Que m'autoritza a dipositar els instruments de ratificació del Govern neozelandès dels Convenis que figuren a continuació, conclosos a Ginebra el 12 d'agost de 1949,

1. Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya,
2. Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufrags membres de les forces armades a la mar,
3. Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra,
4. Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra.

El Govern de Sa Majestat a Nova Zelanda m'ha encarregat de posar en el vostre coneixement que en ratificar el Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, no desitja renovar la reserva a l'apartat 1 de l'article 70 d'aquest Conveni que havia formulat en el moment de la signatura d'aquest Conveni. El Govern de Sa Majestat a Nova Zelanda desitja tanmateix renovar la reserva formulada en el moment de la signatura respecte de l'apartat 2 de l'article 68 d'aquest Conveni i, a aquest efecte, ha introduït una declaració en l'instrument de ratificació corresponent.

El Govern de Sa Majestat a Nova Zelanda m'ha encarregat igualment de referir-me a les reserves a l'article 85 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, que han estat fetes pels estats següents:

La República Popular d'Albània; la República Socialista Soviètica de Bielorússia; la República Popular de Bulgària; la República Popular Hongaresa; la República Polonesa; la República Popular Romanesa; la República Txecoslovaca; la

República Socialista Soviètica d'Ucraïna; la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques;

I les reserves a l'article 12 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, com també a l'article 45 del Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, que han estat fetes pels estats més amunt esmentats i per la República Popular Federativa de Iugoslàvia.

He estat encarregat de declarar que el Govern de Sa Majestat a Nova Zelanda no reconeix com a vàlides aquestes reserves tal com han estat formulades pels estats esmentats més amunt. Si bé el Govern de Sa Majestat a Nova Zelanda considera aquests estats com a part en els Convenis en qüestió, considera tota aplicació d'una d'aquestes reserves com una infracció al Conveni al qual la reserva es refereixi."

Pakistan

Reserves relatives al Conveni IV fetes en el moment de la ratificació:

1) Reserva respecte de l'article 44 del Conveni:

"Tota persona protegida que és nacional *de iure* d'un estat enemic contra el qual, tenint en compte la seva condició d'enemic estranger, es prenen mesures o s'intenten prendre mesures d'acord amb l'article 41, amb una mesura de residència forçosa o d'internament, o de conformitat amb qualsevol altra llei, amb motiu de ser un enemic estranger, té dret a presentar proves a la potència detentora o, si escau, a qualsevol tribunal o comissió administrativa autoritzats a revisar la seva situació, que no gaudeix de la protecció de cap estat enemic; si aquesta circumstància queda establerta per la potència detentora, amb o sense altres investigacions, serà tingut en compte íntegrament quan aquesta potència decideixi la mesura apropiada, mitjançant una ordre inicial o, si escau, mitjançant una esmena a aquesta."

2) Reserva relativa a l'article 68, paràgraf segon, del Conveni

"El Govern de Pakistan s'uneix a la reserva formulada pel Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord i es reserva el dret a aplicar la pena de mort de conformitat amb les disposicions de l'article 68, paràgraf segon, sense tenir en compte si els delictes esmentats són punibles amb la pena de mort d'acord amb la llei del territori ocupat en el moment d'iniciar-se l'ocupació."

Portugal

Reserves fetes en el moment de la signatura i renovades parcialment en el moment de la ratificació:

a) L'article 3 comú als quatre Convenis:

"Com que no hi ha cap definició concreta del que s'entén per conflicte de caràcter no internacional, i atès que aquesta designació s'entén que només fa referència a la guerra civil, no queda clarament establert el moment a partir del qual una rebel·lió armada de caràcter intern ha de ser considerada com a tal, Portugal es reserva el dret a no aplicar les disposicions de l'article 3 en la mesura en què siguin contràries a les disposicions de la legislació portuguesa, en tots els territoris subjectes a la seva sobirania, en qualsevol part del món."

b) L'article 10 dels Convenis I, II i III i l'article 11 del Conveni IV:

"El Govern portuguès només accepta la doctrina dels articles esmentats amb la reserva que les sol·licituds enviades per la potència detentora a un estat neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixin les funcions atribuïdes normalment a les potències protectores es facin amb el consentiment o l'acord del Govern del país de què són originàries les persones que s'han de protegir (potències d'origen)."

c) L'article 13 del Conveni I i l'article 4 del Conveni III:

"El Govern portuguès formula una reserva pel que fa a l'aplicació d'aquests articles en tots els casos en què el Govern legítim ja hagi demanat i acceptat l'armistici o la suspensió de les operacions militars, siguin del tipus que siguin, fins i tot si les forces armades en campanya encara no han capitulat."

d) L'article 60 del Conveni III:

"El Govern portuguès accepta la doctrina d'aquest article amb la reserva que, en cap cas, no està obligat a abonar als presoners com a paga mensual una quantitat superior al 50% dels sous deguts als militars portuguesos de càrrec o categoria equivalents, que es troben en servei actiu en la zona de combat."

Reserva i declaració feta en el moment de la ratificació:

En el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, l'ambaixador extraordinari i plenipotenciari de Portugal a Suïssa ha tramès al Departament Polític Federal la declaració següent:

"Amb motiu del dipòsit prop del Consell Federal suís de l'instrument de ratificació dels Convenis de Ginebra per a la protecció de les víctimes de la guerra, del 12 d'agost del 1949, el sotassinat, Ruy Teixeira Guerra, ambaixador de Portugal a Suïssa, declara que el seu Govern ha decidit retirar les reserves formulades en el moment de signar aquests Convenis, respecte de l'article 3 comú als quatre

Convenis, l'article 13 del Conveni I, l'article 4 del Conveni III, i l'article 60 del Conveni III.

En canvi, el Govern portuguès només accepta la doctrina de l'article 10 dels Convenis I, II i III i de l'article 11 del Conveni IV, amb la reserva que les sol·licituds enviades per la potència detentora a un estat neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixin les funcions atribuïdes normalment a les potències protectores es facin amb el consentiment o l'acord del Govern del país de què són originàries les persones que han de ser protegides (potència d'origen)."

El 22 de novembre de 1999, la República Portuguesa ha dipositat prop del Consell Federal suís una declaració relativa a l'aplicació dels Convenis de Ginebra del 12 d'agost de 1949 i els Protocols addicionals I i II a Macau. De conformitat amb aquesta declaració, la República Portuguesa ja no assumeix els drets i les obligacions que resulten dels Convenis i els Protocols respecte de Macau a partir del 20 de desembre de 1999.

Regne Unit

Declaració feta en el moment de la ratificació:

En el moment del dipòsit de l'instrument de ratificació, l'encarregat de negocis del Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord a Suïssa ha tramès al Departament Polític Federal la declaració següent:

"El Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord en dipositar l'instrument de ratificació dels quatre Convenis següents:

- 1) Conveni del 12 d'agost del 1949, per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts les forces armades en campanya,
- 2) Conveni del 12 d'agost del 1949, per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufragats de les forces armades a la mar,
- 3) Conveni del 12 d'agost del 1949, relatiu al tracte degut als presoners de guerra,
- 4) Conveni del 12 d'agost del 1949, relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra,

El Govern de Sa Majestat m'ha donat instruccions per formular la declaració següent:

El Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord aplicarà cada un dels Convenis esmentats més amunt en els protectorats britànics de Bahrain, Kuwait, Qatar i en els estats sota el règim de treva en la mesura dels poders que Sa Majestat té dins d'aquests territoris."

(...) [Reserva a l'article 68 del Conveni relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, retirada el 15 de desembre de 1971]

El Govern de Sa Majestat també m'ha donat instruccions per fer referència a les reserves formulades pel que fa a l'article 85 del Conveni relatiu al tracte degut dels presoners de guerra pels estats següents:

La República Popular d'Albània, la República Socialista Soviètica de Bielorrússia, la República Popular de Bulgària, la República Popular de la Xina, la República Popular Hongaresa, la República Txecoslovaca, la República de Polònia, la República Popular de Romania, la República Socialista Soviètica d'Ucraïna, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques i a les reserves pel que fa a l'article 12 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra i a l'article 45 del Conveni relatiu al tracte de les persones civils en temps de guerra, formulades per tots els estats esmentats anteriorment i per la República Popular Federativa de Iugoslàvia.

El Govern de Sa Majestat m'ha donat instruccions per declarar que, tot i que considera tots els estats esmentats més amunt com a parts en els Convenis en qüestió, no reconeix com a vàlides les reserves més amunt esmentades formulades per aquells estats i, per tant, considera qualsevol aplicació d'una d'aquestes reserves com una infracció al Conveni a què fa referència la reserva."

Objecció del 28 de març de 1985 a la reserva de la República Popular d'Angola:

"Amb referència a la reserva formulada pel Govern de la República Popular d'Angola pel que fa a l'article 85 del Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra, el Govern de Sa Majestat, recordant les seves declaracions prèvies a propòsit de les reserves similars formulades per altres estats, desitja declarar que, tot i que no s'oposa a l'entrada en vigor del present Conveni entre el Regne Unit i la República Popular d'Angola, no pot acceptar la reserva més amunt esmentada, perquè, en opinió del Regne Unit, no són el tipus de reserves que les parts en el Conveni en qüestió poden formular."

Objecció del Regne Unit pel que fa a les reserves formulades pel Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud i la República de Guinea Bissau. Notificació efectuada al Govern suís el 19 de novembre de 1975.

"En relació a les reserves formulades pel Govern revolucionari provisional de la República de

Vietnam del Sud i la República de Guinea Bissau pel que fa als articles 12 i 85 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra i a l'article 45 del Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, i en relació a les reserves a l'article 45 del Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, formulades per la República de Guinea Bissau, el Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord, recordant la seva declaració en el moment de ratificar els Convenis esmentats en relació a reserves similars formulades per altres estats, desitja declarar que, tot i que no s'oposa a l'entrada en vigor dels dos Convenis en qüestió entre el Regne Unit i la República de Vietnam del Sud i la República de Guinea Bissau, no pot acceptar les reserves esmentades més amunt formulades per aquests estats en relació als Convenis esmentats, perquè, en opinió del Govern del Regne Unit, no són el tipus de reserves que les parts interessades en el Conveni poden formular.

El Govern del Regne Unit també desitja fer constar que té la mateixa opinió pel que fa a les reserves similars formulades per la República Democràtica Alemanya, notificades pel ministre suís a Londres el 8 de gener de 1957 i per la República Democràtica de Vietnam, notificades per l'ambaixador suís a Londres el 24 d'agost de 1957.

En relació a les reserves formulades pel Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud i per la República de Guinea Bissau pel que fa a l'article 4 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra així com per la República de Guinea Bissau pel que fa a l'article 13 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya i a l'article 13 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els nàufrags membres de les forces armades a la mar, el Govern del Regne Unit desitja declarar que, igualment, no pot acceptar aquestes reserves."

Declaració del Regne Unit de la Gran Bretanya i d'Irlanda del Nord del 13 de juny de 1997 (Hong Kong):

"El primer secretari d'estat per als Afers Estrangers i de la Commonwealth de Sa Majestat m'ha donat instruccions per fer referència als quatre Convenis de Ginebra, en endavant, el "Conveni", que s'apliquen a Hong Kong el dia d'avui.

Igualment m'ha donat instruccions per declarar que, de conformitat amb la Declaració Conjunta del Govern del Regne Unit de la Gran Bretanya i

d'Irlanda del Nord i del Govern de la República Popular de la Xina sobre la qüestió de Hong Kong, signada el 19 de desembre de 1984, el Govern del Regne Unit tornarà Hong Kong a la República Popular de la Xina amb efecte a partir de l'1 de juliol de 1997. El Govern del Regne Unit continuarà tenint la responsabilitat de Hong Kong fins a aquesta data. Per tant, a partir d'aquesta data, el Govern del Regne Unit deixarà de ser responsable dels drets i les obligacions que es derivin de l'aplicació del Conveni a Hong Kong."

República Txeca

Reserves fetes per Txecoslovàquia en el moment de la signatura i renovades en la ratificació:

El Sr. Tauber, ministre de Txecoslovàquia a Suïssa, formula les reserves següents:

1) "En signar el Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, declaro que el Govern de la República Txecoslovaca s'adhereix a aquest Conveni, amb reserva de l'article 10.

El Govern de la República Txecoslovaca no considerarà legal una demanda de la potència detentora perquè un estat neutral o un organisme internacional, o un organisme humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni a les potències protectores envers els ferits i els malalts o els membres del personal sanitari i religiós, si el Govern del qual són nacionals no hi dóna el seu consentiment."

2) "En signar el Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els nàufrags membres de les forces armades a la mar declaro que el Govern de la República Txecoslovaca s'adhereix al Conveni, amb reserva de l'article 10.

El Govern de la República Txecoslovaca no considera legal una demanda de la potència detentora perquè un estat neutral o un organisme internacional, o un organisme humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni a les potències protectores envers els ferits, els malalts i els nàufrags, o els membres del personal sanitari i religiós, si el Govern del qual són nacionals no hi dóna el seu consentiment."

3) "En signar el Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, declaro que el Govern de la República Txecoslovaca s'adhereix a aquest Conveni, amb reserva dels articles 10, 12 i 85.

Respecte de l'article 10, el Govern de la República Txecoslovaca no considera legal una demanda de la potència detentora perquè un estat neutral o un organisme internacional, o un organisme humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni

a les potències protectores envers els presoners de guerra, si el Govern del qual són nacionals no hi dóna el seu consentiment.

Respecte de l'article 12, el Govern de la República Txecoslovaca no considera legal que una potència que efectuï un trasllat de presoners de guerra sigui alliberat de la seva responsabilitat de l'aplicació del Conveni, ni tan sols pel període durant el qual aquests presoners de guerra siguin confiats a la potència que ha acceptat d'acollir-los.

Respecte de l'article 85, el Govern de la República Txecoslovaca no considera legal que els presoners de guerra, condemnats per crims de guerra i crims contra la humanitat en el sentit dels principis aplicats al procés de Nuremberg, es puguin beneficiar d'aquest Conveni, ja que els presoners de guerra condemnats per aquests crims han de romandre sotmesos al règim de l'execució de les penes en vigor en l'estat on han estat condemnats."

4) "En signar el Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, declaro que el Govern de la República Txecoslovaca s'adhereix a aquest Conveni, amb reserva dels articles 11 i 45.

Respecte de l'article 11, el Govern de la República Txecoslovaca no considerarà legal una demanda de la potència detentora perquè un estat neutral, un organisme internacional o un organisme humanitari assumeixi les funcions atribuïdes per aquest Conveni a les potències protectores envers les persones protegides, si el Govern del qual són nacionals no hi dóna el seu consentiment.

Respecte de l'article 45, el Govern de la República Txecoslovaca no considera legal que una potència que efectuï un trasllat de persones protegides sigui alliberat de la seva responsabilitat de l'aplicació del Conveni, ni tan sols pel període durant el qual aquestes persones protegides siguin confiades a la potència que ha acceptat d'acollir-les."

Federació de Rússia

Reserves formulades en el moment de la signatura i renovades en el moment de la ratificació:

El general Slavine, cap de la delegació de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques:

1) En signar el Conveni per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, el Govern de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques formula la reserva següent:

Article 10: "La Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques no reconeix com a vàlides les sol·licituds enviades per la potència detentora a un estat neutral

o a un organisme humanitari perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores, en el cas que el consentiment del Govern del país de què són nacionals les persones protegides no hagi estat obtingut."

2) En signar el Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els naufragats membres de les forces armades a la mar, el Govern de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques formula la reserva següent:

Article 10: "La Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques no reconeix com a vàlides les sol·licituds enviades per la potència detentora a un estat neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores, en el cas que s'hagi obtingut el consentiment del Govern del país del què són nacionals les persones protegides."

3) En signar el Conveni relatiu al tracte degut als presoners de guerra, el Govern de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques formula les reserves següents:

Article 10: "La Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques no reconeixerà la validesa de les sol·licituds dirigides per part de la potència detentora a un estat neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores, en el cas que no s'hagi obtingut el consentiment respectiu del Govern del país de què són nacionals els presoners de guerra."

Article 12: "La Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques no considera vàlid que la potència detentora que ha transferit presoners de guerra a una altra potència quedi alliberada de la responsabilitat d'aplicar el Conveni a aquests presoners de guerra mentre aquests es troben sota la custòdia de la potència que ha acceptat acollir-los."

Article 85: "La Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques no es considera vinculada per l'obligació, segons l'article 85, d'estendre l'aplicació del Conveni als presoners de guerra condemnats d'acord amb la legislació de la potència detentora, de conformitat amb els principis del judici de Nuremberg, per haver comès crims de guerra i crims contra la humanitat, i entén que les persones condemnades per aquests crims han de ser sotmeses al règim establert al país en qüestió per a les persones que compleixen la seva pena."

4) En signar el Conveni relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, el Govern de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques creu haver de declarar el següent:

Tot i que aquest Conveni no s'estén a la població civil que es troba més enllà del territori ocupat per

l'enemic i, per tant, no respon completament a les exigències humanitàries, la delegació de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques, reconeixent que aquest Conveni compleix satisfactòriament la disposició per a la protecció de la població civil en territori ocupat i en certs altres casos, declara que està autoritzada pel Govern de la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques a signar aquest Conveni formulant les reserves següents:

Article 11: "La Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques no reconeixerà com a vàlides les sol·licituds adreçades per part de la potència detentora a un estat neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores, en cas que el consentiment del Govern del país del que són nacionals les persones protegides no hagi estat obtingut".

Article 45: "La Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques no considerarà vàlid que una potència detentora que ha traslladat persones protegides a una altra potència quedi alliberada de la seva responsabilitat d'aplicar el Conveni a les persones traslladades mentre es trobin sota la custòdia de la potència que ha acceptat acollir-les."

Surinam

Reserva formulada en el moment de la successió, idèntica a la reserva formulada pels Països Baixos al quart Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra del 12 d'agost de 1949:

Surinam es reserva el dret a aplicar la pena de mort de conformitat amb les disposicions de l'article 68, paràgraf segon, sense tenir en compte si els delictes que hi són esmentats són punibles o no amb la pena de mort en virtut de la legislació del territori ocupat en el moment d'iniciar-se l'ocupació."

Uruguai

Reserva formulada en el moment de la ratificació:

"Convenis III i IV: els quatre convenis han estat ratificats amb la reserva expressa als articles 87, 100 i 101 del Conveni III relatiu al tracte degut als presoners de guerra i a l'article 68 del Conveni IV relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, en la mesura en què impliquin l'aplicació i l'execució de la pena de mort."

Vietnam

Reserves formulades en el moment de l'adhesió de la República Democràtica de Vietnam el 28 de juny de 1957:

1) Pel que fa al Conveni de Ginebra relatiu a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949:

Article 10: La República Democràtica de Vietnam no reconeixerà com a legal la sol·licitud per part de la potència detentora a un estat neutral o a un organisme que presenti totes les garanties d'imparcialitat i eficàcia, perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores pel Conveni, llevat que l'estat de què són nacionals els ferits i els malalts de les forces armades en campanya hagi aprovat la sol·licitud.

2) Pel que fa al Conveni de Ginebra del 12 d'agost de 1949 per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els nàufrags membres de les forces armades a la mar:

Article 10: La República Democràtica de Vietnam no reconeixerà com a legal la sol·licitud per part de la potència detentora a un estat neutral o a un organisme que presenti totes les garanties d'imparcialitat i eficàcia, perquè assumeixi les funcions atribuïdes a les potències protectores pel Conveni, llevat que l'estat de què són nacionals els ferits, els malalts i els nàufrags de les forces marítimes hagi aprovat aquesta sol·licitud.

(3) Pel que fa al Conveni de Ginebra del 12 d'agost de 1949, relatiu al tracte degut als presoners de guerra:

Article 10: La República Democràtica de Vietnam no reconeixerà com a legal la sol·licitud per part de la potència detentora a un estat neutral o a un organisme que presenti totes les garanties d'imparcialitat i eficàcia, perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores pel Conveni, llevat que l'estat de què són nacionals els presoners de guerra hagi aprovat aquesta sol·licitud.

Article 12: La República Democràtica de Vietnam declara que la transferència de presoners de guerra efectuada per la potència detentora a una potència que és part en el Conveni no eximeix la potència detentora de la seva responsabilitat d'aplicar les disposicions del Conveni envers els presoners.

Article 85: La República Democràtica de Vietnam declara que els presoners de guerra jutjats i condemnats per crims de guerra i crims contra la humanitat, de conformitat amb els principis establerts pel Tribunal de Justícia de Nuremberg, no

s'han de beneficiar de les disposicions d'aquest Conveni, tal com especifica l'article 85.

(4) Conveni de Ginebra del 12 d'agost de 1949, relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra.

Article 11: La República Democràtica de Vietnam no reconeixerà com a legal la sol·licitud per part de la potència detentora a un estat neutral, o a un organisme que presenti totes les garanties d'imparcialitat i eficàcia, perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores pel Conveni, llevat que l'estat de què provenen les esmentades persones civils hagi aprovat aquesta sol·licitud.

Article 45: La República Democràtica de Vietnam declara que la transferència de persones civils protegides per aquest Conveni efectuada per la potència detentora a una potència que és part en el Conveni, no eximeix la potència detentora de la seva responsabilitat d'aplicar les disposicions del Conveni envers les persones civils en temps de guerra.

Reserves formulades en el moment de l'adhesió del Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud, el 3 de desembre de 1973:

I. Respecte del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions del ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949:

A l'article 10

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud no reconeix com a legal la sol·licitud enviada per la potència detentora a un país neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixi les tasques atribuïdes a les potències protectores, excepte en el cas que l'estat de què depenen els ferits i els malalts de les forces armades en campanya hagi aprovat prèviament aquesta sol·licitud.

II. Respecte del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions del ferits, els malalts i els nàufrags membres de les forces armades a la mar, del 12 d'agost de 1949:

A l'article 10

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud no reconeix com a legal la sol·licitud enviada per la potència detentora a un país neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixi les funcions atribuïdes a les potències protectores, excepte en el cas que l'estat de què depenen els ferits, els malalts i els nàufrags membres de les forces armades a la mar hagi aprovat prèviament aquesta sol·licitud.

III. Respecte del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949:

A l'article 4

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud no reconeix les "condicions" previstes al punt 2 d'aquest article referent als "membres d'altres milícies i els membres d'altres cossos de voluntaris, incloent-hi els de moviments de resistència organitzada", ja que aquestes condicions no són apropiades per a les guerres dels pobles en el món actual."

A l'article 10

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud no reconeix com a legal la sol·licitud enviada per la potència detentora a un país neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixi les funcions atribuïdes a les potències protectores, excepte en el cas que l'estat de què depenen els presoners de guerra hagi aprovat prèviament aquesta sol·licitud.

A l'article 12

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud declara que el trasllat de presoners de guerra efectuat per la potència detentora a una potència que és part en el Conveni, no eximeix la potència detentora de la seva responsabilitat d'aplicar les disposicions del Conveni.

A l'article 85

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud declara que els presoners de guerra jutjats i condemnats per crims d'agressió, crims de genocidi, crims de guerra o crims contra la humanitat, de conformitat amb els principis establerts pel Tribunal de Nuremberg, no s'han de beneficiar de les disposicions d'aquest Conveni.

IV. Respecte del Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949:

A l'article 11

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud no reconeix com a legal la sol·licitud enviada per la potència detentora a un país neutral o a un organisme humanitari perquè assumeixi les funcions atribuïdes a les potències protectores, excepte en el cas que l'estat de què depenen les esmentades persones civils hagi aprovat prèviament aquesta sol·licitud.

A l'article 45

El Govern revolucionari provisional de la República de Vietnam del Sud declara que el trasllat de les persones civils protegides per aquest Conveni a una

potència que és part en el Conveni no eximeix la potència detentora de la seva responsabilitat d'aplicar les disposicions del Conveni.

Xina

Reserves formulades en el moment de la ratificació:

"1. Pel que fa a l'article 10 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits i els malalts de les forces armades en campanya, del 12 d'agost de 1949, la República Popular de la Xina no reconeix com a vàlides les sol·licituds adreçades per la potència detentora dels ferits, els malalts i els nàufrags, o del personal sanitari i religiós a un estat neutral o a un organisme humanitari per demanar què assumeixi les tasques que hauria de dur a terme una potència protectora, en el cas que no s'hagi obtingut el consentiment del Govern de l'estat de què són nacionals les persones protegides.

"2. Pel que fa a l'article 10 del Conveni de Ginebra per a la millora de les condicions dels ferits, els malalts i els nàufrags de les forces armades a la mar, del 12 d'agost de 1949, la República Popular de la Xina no reconeix com a vàlides les sol·licituds per part de la potència detentora dels ferits, els malalts i els nàufrags, o del personal sanitari i religiós a un estat neutral o a un organisme humanitari per demanar que assumeixi les tasques que hauria de dur a terme una potència protectora, en el cas que no s'hagi obtingut el consentiment del Govern de l'estat de què són nacionals les persones protegides."

"3. Pel que fa a l'article 10 del Conveni de Ginebra relatiu al tracte degut als presoners de guerra, del 12 d'agost de 1949, la República Popular de la Xina no reconeix com a vàlides les sol·licituds adreçades per la potència detentora de presoners de guerra, ja sigui a un estat neutral o a un organisme humanitari, per demanar que assumeixi les tasques que hauria de dur a terme una potència protectora, en el cas que no s'hagi obtingut el consentiment del Govern de l'estat de què són nacionals els presoners de guerra. Pel que fa a l'article 12, la República Popular de la Xina considera que la potència detentora inicial que ha transferit els presoners de guerra a una altra potència contractant no queda alliberada de l'obligació d'aplicar el Conveni als referits presoners de guerra mentre estiguin sota la custòdia de la potència que els ha acceptat. Pel que fa a l'article 85, la República Popular de la Xina no està obligada per les disposicions d'aquest article respecte del tracte dels presoners de guerra condemnats pels tribunals de la potència detentora de conformitat amb els principis establerts en els judicis per crims de guerra o crims contra la humanitat pels Tribunals militars internacionals de Nuremberg i Tòquio."

"4. Tot i que el Conveni de Ginebra relatiu a la protecció de les persones civils en temps de guerra, del 12 d'agost de 1949, no s'aplica a les persones civils que es troben fora del territori ocupat per l'enemic i, consegüentment, no respon totalment a les exigències humanitàries, es té en compte l'interès a protegir les persones civils que es troben en territori ocupat i en certs altres casos i, per tant, es ratifica amb les reserves següents:

Pel que fa a l'article 11, la República Popular de la Xina no reconeix com a vàlides les sol·licituds adreçades per la potència detentora de les persones protegides, ja sigui a un estat neutral o a un organisme humanitari, per demanar que assumeixi les tasques que hauria de dur a terme una potència protectora, en el cas que no s'hagi obtingut el consentiment del Govern de l'estat de què són nacionals les persones protegides.

Pel que fa a l'article 45, la República Popular de la Xina considera que la potència detentora inicial que ha transferit les persones protegides a una altra potència contractant no queda alliberada de l'obligació d'aplicar el Conveni a les persones protegides esmentades mentre estiguin sota la custòdia de la potència que ha acceptat acollir-les."

5- ALTRA INFORMACIÓ

5.4 Rectificacions per error tècnic

Correcció

Havent-se constatat que en l'edecte d'admissió a tràmit de l'esmena a la totalitat formulada pel M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany, president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, al **Projecte de Llei d'acompanyament del Projecte de Llei del pressupost 2008 sobre les noves formes de contractació i finançament d'obres públiques**, publicat en el Butlletí del Consell General número 64/2007, de data 28 de desembre, hi manca la transcripció literal de l'esmena, es procedeix a la seva publicació:

"A la M. I. Sindicatura

Jaume Bartumeu Cassany, conseller general, actuant en aquest acte en qualitat de president del Grup Parlamentari Socialdemòcrata, d'acord amb el que disposen els articles 92 i 93 del Reglament del Consell General, comparec per davant la Sindicatura i,

Dic

Que per la present, dins el termini establert en l'Edecte del 30 de novembre de 2007, publicat al

Butlletí del Consell General núm. 59/2007, passo a formular al Projecte de Llei d'acompanyament del Projecte de llei de pressupost per a l'exercici 2008 sobre les noves formes de contractació i finançament d'obres públiques, la següent:

Esmena a la totalitat amb retorn del Projecte de llei al Govern

En els termes precedents queda formulada l'esmena a la totalitat amb retorn al Govern del Projecte de llei d'acompanyament del Projecte de llei del pressupost per a l'exercici 2008 sobre les noves formes de contractació i finançament d'obres públiques.

Casa de la Vall, 24 de desembre de 2007

Jaume Bartumeu Cassany
President”

Casa de la Vall, 3 de gener del 2008

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

Butlletí del Consell General

Dipòsit legal: And. 262/94
ISSN 1024-9044

Preu de l'exemplar: 0,90 €
Subscripcions: Tel. 877877